

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ภารกิจวิทยาลัยเอกชน ด้านผลิตภัณฑ์ วิจัย บริการวิชาการแก่ชุมชน และการทำงานบำรู้งศิลปะวัฒนธรรม ในอดีตจนถึงปัจจุบัน และเพื่อศึกษาแนวโน้มภารกิจของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนอีก 15 ปีข้างหน้า โดยวิเคราะห์เอกสาร ตำรา ทักษะของอธิการบดีหรืออธิการ รองอธิการบดี รองอธิการหรือบุคคลในสถาบันที่มีความรู้เกี่ยวกับภารกิจเฉพาะด้านตามคำแนะนำของผู้บริหาร โดยศึกษาในภาพรวมของภารกิจด้านต่าง ๆ ศึกษาเปรียบเทียบแยกตามลักษณะและประเภทของวิทยาลัย และศึกษาเปรียบเทียบแยกตามสถานที่ตั้งใน กรุงเทพฯ ต่างจังหวัด เพื่อเป็นการสนองวัตถุประสงค์ดังกล่าว ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ ข้อมูลในรูปแบบการบรรยายและตารางประกอบคำอธิบาย โดยแยกเป็น 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 ภารกิจวิทยาลัยเอกชนในอดีตจนถึงปัจจุบัน

ส่วนที่ 2 แนวโน้มภารกิจของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนอีก 15 ปีข้างหน้า

วิธีการนำเสนอข้อมูล

1. ในการนำเสนอข้อมูลแต่ละด้าน จะวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามตัวแปร คือ ประเภทของวิทยาลัยในกรุงเทพฯและต่างจังหวัด กรณีที่ผลการวิเคราะห์ใกล้เคียงหรือเหมือนกัน จะนำเสนอเฉพาะภาพรวม และเขียนอธิบายรายละเอียดได้ตาราง หรือบางตอนจะสรุปเรียงเรียงเป็นคำบรรยาย

2. ตารางรายละเอียดเกี่ยวกับ จำนวนงานวิจัย จำนวนโครงการด้านบริการทางวิชาการแก่ชุมชน และจำนวนโครงการด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม นำเสนอในภาคผนวก ข.

ส่วนที่ 1 ภารกิจวิทยาลัยเอกชนในอดีตจนถึงปัจจุบัน

ภารกิจด้านผลิตภัณฑ์

สถาบันอุดมศึกษาเอกชนปฏิบัติภารกิจดังที่ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กล่าวคือ มีภารกิจ 4 ด้าน (1) ด้านการผลิตบัณฑิตหรือการสอน (2) การวิจัย (3) การบริการวิชาการแก่สังคม และ (4) การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม บทบาททั้ง 4 ด้านนี้สถาบันอุดมศึกษาทั้ง 3 ประเภท คือประเภทมหาวิทยาลัย วิทยาลัย และสถาบัน ปฏิบัติภารกิจไม่เหมือนกันในเชิงการทุ่มเทงบประมาณการจัดกิจกรรมการมุ่งพัฒนากำลังทรัพยากร บุคลากร อุปกรณ์ หรือ

การจัดการ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความพร้อมและธรรมชาติของแต่ละสถาบัน แต่สิ่งที่ทุกสถาบันอุดมศึกษา เอกชนต้องถือเป็นภาระหลักในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาคือ การสอนหรือการผลิตบัณฑิต ทั้งนี้เนื่องจากสถาบันอุดมศึกษาเอกชน สามารถดำเนินภารกิจได้ก็ด้วยเงินค่าหน่วยกิตของผู้เรียน เป็นส่วนใหญ่ จึงต้องมีการจัดการให้ผู้เรียนได้เรียนอย่างเต็มที่จนสำเร็จการศึกษา สามารถใช้ความรู้เป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพในอนาคต ดังนั้นบทบาทด้านการผลิตบัณฑิตจึงเป็นพันธกิจ เน้นหนักที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนต้องทุ่มเทเพื่อให้บัณฑิตมีคุณภาพเป็นที่ยอมรับของสังคม เริ่มตั้งแต่ การจัดหลักสูตรที่สอดคล้องกับความต้องการของประเทศ การจัดสถานที่ อุปกรณ์การเรียนที่ทันสมัย อาจารย์พิเศษที่ทรงคุณวุฒิ ห้องสมุดที่มีหนังสือใหม่ ๆ บรรยากาศที่ชวนให้ศึกษา และส่งเสริม ประสิทธิภาพการเรียนการสอน

บทบาทด้านการผลิตบัณฑิตดัง ได้ศึกษาจากเอกสาร และการสัมภาษณ์ผู้บริหารสถาบัน ครอบคลุมด้านนโยบายการผลิตบัณฑิต จำนวนบัณฑิต วัตถุประสงค์ หน่วยงานที่รับผิดชอบ หน้าที่และ กิจกรรม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. นโยบายด้านผลิตบัณฑิต

วิทยาลัยเอกชนส่วนใหญ่มีนโยบายการผลิตบัณฑิต โดยมุ่งเน้นพัฒนาทางด้านสติปัญญา ความรู้ทางวิชาการ ทักษะ ประสบการณ์ที่สามารถออกไปประกอบอาชีพได้ด้วยความซื่อสัตย์ มี คีลธรรม จรรยาบรรณในวิชาชีพ และมีนโยบายผลิตบัณฑิตเพื่อสนองความต้องการของชาติ โดย การจัดการศึกษาชั้นสูง ให้สอดคล้องกับภาวะ เศรษฐกิจของชาติ ส่วนสถาบันต่างจังหวัดมีนโยบาย เน้นเป็นพิเศษคือ การผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ ทักษะและคุณธรรมที่สามารถออกไปประกอบอาชีพ ได้ และมุ่งสอนวิชาที่ประสานกับเศรษฐกิจและวัฒนธรรมของภูมิภาค เมื่อพิจารณาแยกประเภท ตามลักษณะของสถาบันพบว่า วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชามีนโยบายด้านการผลิตบัณฑิต โดยเฉพาะดังนี้

1. วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ เน้นผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ ทักษะ สามารถปฏิบัติหน้าที่ด้วยคุณธรรม คีลธรรม และจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพพยาบาล
2. วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสนา และเทววิทยา ซึ่ง มีอยู่เพียงสถาบันเดียวมุ่งผลิตเฉพาะบาทหลวงหรือนักบวชเพื่อไปทำงานตาม โบสถ์ทั่วประเทศ
3. วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาสังคมศาสตร์ เน้นการผลิตบัณฑิตให้ดี มี คุณภาพ มีความรู้ความสามารถ นำไปประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ และให้สอดคล้องกับ ภาวะเศรษฐกิจของชาติ
4. วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ ซึ่งมีอยู่เพียงสถาบันเดียว เน้นผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ความสามารถ นำเอาเทคโนโลยีด้านการเกษตร ไปใช้ประโยชน์

2. จำนวนบัณฑิตในแต่ละคณะวิชาที่วิทยาลัยเอกชนผลิต

ตารางที่ 2 จำนวนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจำแนกตามปีการศึกษา (2516-2531) และคณะวิชา

ปี	คณะ บริหาร : ธุรกิจ	ศิลปะ : ศาสตร์	พยาบาล : ศาสตร์	มนุษย : ศาสตร์	ศาสน : ศาสตร์	วิทยา- : ศาสตร์	นิติศาสตร์ : ศาสตร์	เกษตร ศาสตร์
2519	167							
2520	152							
2521	253			29				
2522	96			22				
2523	58			18	24			
2524	166			24	19			
2525	458	153		29	10			
2526	326	158		17	20	21	31	
2527	413	165		11	19	18	30	
2528	479	64	30	24	14	14	21	
2529	478	81	40	29	9	15	24	31
2530	594	60	73	43	7	8	35	18
2531	391	-	30	40	7	-	-	-

หมายเหตุ ข้อมูลได้จากแผนกทะเบียนของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนที่มีฐานะ เป็นวิทยาลัย

จากตารางที่ 2 พบว่า วิทยาลัยเอกชนได้ดำเนินการกิจด้านผลิตบัณฑิต โดยผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีในคณะบริหารธุรกิจ ศิลปศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ศาสนศาสตร์ วิทยาศาสตร์ นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ส่วนบัณฑิตระดับปริญญาโทมีเพียงคณะบริหารธุรกิจ ซึ่งในปี พ.ศ. 2529 สำเร็จการศึกษา 3 คน พ.ศ. 2530 สำเร็จการศึกษา 6 คน

3. วัตถุประสงค์ด้านกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิต

จากการสำรวจสภาพของวิทยาลัยเอกชนพบว่า การผลิตบัณฑิตได้มีการจัดกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิต เพื่อให้ได้บัณฑิตที่มีคุณภาพและได้มาตรฐาน โดยวิทยาลัยเอกชนมีวัตถุประสงค์สรุปดังตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 วัตถุประสงค์ด้านกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิต

วัตถุประสงค์ด้านกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิต	ความถี่	จัดลำดับ
	N = 15	
1. สร้างจิตสำนึกในความรับผิดชอบ ระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณในวิชาชีพ	11	1
2. ให้นักศึกษาเป็นผู้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีมนุษยสัมพันธ์ และมีวิจารณ์งานในการตัดสินใจเฉพาะหน้าอย่างสมเหตุสมผล	9	2
3. สร้างบุคลิกภาพใหม่ให้นักศึกษา เพื่อจะปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้อย่างปกติสุข	7	3
4. เพื่อเสริมสร้างบรรยากาศการทำงานร่วมกัน โดยใช้กิจกรรมเป็นสื่อ	7	3
5. เพื่อเสริมสร้างพละนาถมิย และมีน้ำใจเป็นนักกีฬา	6	5
6. ส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม	6	5
7. ฝึกนักศึกษาให้อยู่ในสถานการณ์จำลองที่คล้ายกับสถานการณ์จริงของชีวิตการทำงาน	5	7
8. เพื่อให้ นักศึกษามีความรู้ความสามารถทั้งด้านวิชาการ วิชาวิชาชีพ โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีให้เข้ากับการปฏิบัติ	5	7
9. ส่งเสริมความสามัคคีภายในและภายนอกสถาบัน	5	7
10. เสริมทักษะและพัฒนาความถนัดของนักศึกษาให้ถึงขีดสุดตามศักยภาพ	3	10
11. เพื่อปลูกฝังและรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรม ชนบธรรมเนียม ประเพณีและเอกลักษณ์อันดีงามของชาติ	3	10
12. ส่งเสริมให้บุคคลากรของสถาบัน ได้มีโอกาสพัฒนาความรู้ทางวิชาการและคุณวุฒิทางการศึกษาสูงขึ้น	2	12
13. เผยแพร่ชื่อเสียงและเกียรติคุณของวิทยาลัย	1	13

จากตารางที่ 3 พบว่าวัตถุประสงค์ของกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตของแต่ละวิทยาลัย โดยภาพรวม ลำดับแรกคือ กำหนดวัตถุประสงค์เพื่อสร้างจิตสำนึกในความรับผิดชอบ ระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณในวิชาชีพ (11แห่ง) รองลงมาอันดับ 2 คือ ให้

นักศึกษาเป็นผู้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีมนุษยสัมพันธ์ และมีวิจรรณญาณในการตัดสินใจเฉพาะหน้าอย่างสมเหตุสมผล (9 แห่ง) และรองลงมาอันดับ 3 กำหนดวัตถุประสงค์เพื่อสร้างบุคลิกภาพใหม่ให้แก่นักศึกษา เพื่อจะปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้อย่างปกติสุข และเพื่อเสริมสร้างบรรยากาศการทำงานร่วมกันโดยใช้กิจกรรมเป็นสื่อ (7 แห่ง) ส่วนลำดับสุดท้ายของการกำหนดวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ชื่อเสียงและเกียรติคุณของสถาบัน (1 แห่ง)

4. หน่วยงานและองค์กรที่รับผิดชอบด้านกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิต

ตามปกติวิทยาลัยเอกชนมีหน่วยงานและองค์กรที่รับผิดชอบในการผลิตบัณฑิตอยู่แล้วทุกแห่ง ส่วนหน่วยงานและองค์กรที่รับผิดชอบด้านกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตของวิทยาลัยเอกชนมี 13 แห่ง มีเพียง 2 แห่งที่ไม่มีหน่วยงานนี้ โดยที่ชื่อขององค์กรหรือหน่วยงานดังกล่าวตั้งแต่ละวิทยาลัยจะกำหนดชื่อเฉพาะของตนเอง เช่น สโมสรนักศึกษา ฝ่ายกิจการนักศึกษา สำนักมูขนายกของศาสนา ชมรมต่าง ๆ เช่น ชมรมกีฬา ชมรมวิชาการ ชมรมศิลปวิทยาการ ฯลฯ ฝ่ายวิชาการ ศูนย์ต่าง ๆ เช่น ศูนย์คอมพิวเตอร์ ศูนย์แนะแนวอาชีพ และแพทย์เคลื่อนที่เป็นต้น

จากการสำรวจพบว่าหน่วยงานและองค์กรที่รับผิดชอบด้านกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตนั้น ร้อยละ 50 ของประชากรจะก่อตั้งหน่วยงานนี้พร้อม ๆ กับการก่อตั้งวิทยาลัยเอกชน ที่เหลือนี้จะก่อตั้งหน่วยงานนี้หลังจากก่อตั้งวิทยาลัย 1-3 ปี ยกเว้น 2 สถาบัน ที่ก่อตั้งหน่วยงานนี้หลังจากการก่อตั้งวิทยาลัย 5 และ 4 ปีตามลำดับ

เนื่องจากกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตของวิทยาลัยเอกชน มีหน่วยงานและองค์กรที่รับผิดชอบต่างกันแต่สรุปได้ 2 ประเด็นคือ

1. กิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตในรูปกิจกรรมสโมสรนักศึกษา เป็นผู้ดำเนินการจัด ซึ่งมีชื่อของหน่วยงานหรือองค์กรที่รับผิดชอบ เช่น สโมสรนักศึกษา ฝ่ายกิจการนักศึกษา ชมรมต่าง ๆ เช่น ชมรมกีฬา ชมรมวิชาการ ชมรมศิลปวิทยาการ ฯลฯ ซึ่งการดำเนินกิจกรรมจะอยู่ภายใต้การดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษาประจำหน่วยงานหรือองค์กรที่รับผิดชอบอย่างใกล้ชิด และสถาบันให้การสนับสนุนทางการเงิน

กิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตที่จัดโดยสโมสรนักศึกษา มีดังนี้คือ

1. กิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์ ในรูปแบบการออกค่ายอาสาพัฒนาชนบท ซึ่งกระทำเป็นประจำทุกปี นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมชั่วคราว เช่น การบริจาคโลหิต จัดเลี้ยงอาหารเด็กพิการ การเยี่ยมคนชรา การพัฒนาสถาบันในโอกาสวันสำคัญต่าง ๆ และการกุศลอื่น ๆ

2. กิจกรรมด้านวิชาการ สโมสรนักศึกษา ฝ่ายกิจการนักศึกษา และชมรมทางวิชาการต่าง ๆ ส่วนมากจะจัดในรูปแบบ จัดบรรยายพิเศษ จัดไปฟังอภิปรายนอกสถานที่ จัดขมนิทรรศการภายนอกสถาบัน จัดนิทรรศการทางวิชาการ จัดอภิปรายทางวิชาการ จัดวิทยากรมาบรรยาย จัดติววิชาต่าง ๆ จัดปาฐกถาให้ความรู้ จัดการแข่งขันการตอบปัญหา

3. กิจกรรมด้านกีฬา ส่วนมากเป็นกิจกรรมที่นักศึกษาเป็นผู้จัด ซึ่งมีทั้งกีฬาภายในและภายนอกสถาบัน เช่น กีฬาสีภายใน กีฬาระหว่างอาจารย์ นักศึกษา กีฬาสถาบันพยาบาล กีฬาอุดมศึกษา กีฬาเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างสถาบัน การแข่งขันฟุตบอลอุดมศึกษา กีฬาระหว่างสโมสร นักศึกษาวิทยาลัยเอกชน การแข่งขันฮ็อกกี้อุดมศึกษา การแข่งขันตะกร้ออุดมศึกษา เป็นต้น

2 กิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจัดอยู่ในความรับผิดชอบของฝ่ายวิชาการ คณะวิชา ศูนย์คอมพิวเตอร์ ฯลฯ ส่วนมากจะจัดกิจกรรมทางด้านวิชาการ เช่น การพัฒนาคณาจารย์ จัดปฐมนิเทศ สอนพิเศษหรือสอนเสริม เชิญอาจารย์พิเศษที่มีคุณวุฒิ และผู้เชี่ยวชาญมาบรรยาย ส่งเสริมนักศึกษาเป็นผู้ช่วยวิจัยให้กับอาจารย์ให้ทุนการศึกษา จัดสัมมนา ประสพการวิชาชีพ ฝึกงานภายในและภายนอกสถาบัน แนะนำการสร้างและหางาน บัณฑิตนิเทศ กิจกรรมพิเศษเพื่อเสริมความเป็นบัณฑิตในสาขาวิชาชีพ เช่น โครงการพัฒนานักศึกษา (Student Development Program) เป็นต้น

ในเรื่องของการประเมินผลกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิต จากการศึกษาเอกสารและการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชน พบว่า ถ้าเป็นกิจกรรมที่มีรูปแบบ และเป็นกิจกรรมที่จัดทำเป็นโครงการประจำ จะมีการประเมินผล เช่น การออกค่ายอาสาพัฒนาชนบท การจัดกิจกรรมพัฒนาคณาจารย์ จัดปฐมนิเทศ ฝึกงานภายในและภายนอกสถาบัน เป็นต้น แต่ถ้าเป็นกิจกรรมที่จัดชั่วคราว และเป็นการจัดกิจกรรมเฉพาะกลุ่มจะไม่มีผลการประเมินผล เช่น การบริจาคโลหิต การเยี่ยมคนชราและเด็กพิการ การจัดไปชมนิทรรศการภายนอกสถาบัน เป็นต้น

สรุป การจัดกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิต ถ้าเป็นด้านเสริมวิชาการส่วนใหญ่ทางสถาบันจะเป็นผู้ดำเนินการจัดให้แก่นักศึกษามากกว่าสโมสรนักศึกษา ฝ่ายกิจการนักศึกษาเป็นผู้จัด ส่วนกิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์ และกิจกรรมด้านกีฬา สโมสรนักศึกษา ฝ่ายกิจการนักศึกษาจะเป็นผู้จัดมากกว่าสถาบัน ซึ่งกิจกรรมส่วนนี้จะ เป็นกิจกรรมที่พัฒนาตัวนักศึกษาเอง

5. หน้าที่และความรับผิดชอบของหน่วยงานด้านกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิต
 ตารางที่ 4 หน้าที่ และความรับผิดชอบของหน่วยงานด้านกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิต

หน้าที่และความรับผิดชอบของหน่วยงาน ด้านกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิต	: ความถี่ N = 15	: จัดลำดับ
1. วางแผนปฏิบัติงานกำหนดวิธีดำเนินงาน และเข้าร่วมกิจกรรมการประชุม และจัดการเลือกตั้ง	6	1
2. เป็นที่ปรึกษาสโมสร และชมรมต่าง ๆ ของนักศึกษา	6	1
3. พัฒนาอาจารย์และประสานงานด้านวิชาการกับสถาบันอื่น ๆ	5	3
4. ดูแลให้กิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิต เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด	4	4
5. ร่วมมือและแสดงความคิดเห็นร่วมกันกับฝ่ายบริหาร	4	4
6. ดูแลเรื่องงบประมาณและบุคลากรในหน่วยงานรับผิดชอบโครงการและประเมินผลโครงการ	4	4
7. ประสานงานกับองค์กรภายนอกสถาบัน	3	7
8. กำหนดนโยบาย วางระเบียบปฏิบัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานกิจกรรมนักศึกษา เช่น วินัยนักศึกษา	3	7
9. ปรับปรุงและพัฒนากิจกรรมทางการเสริมการผลิตบัณฑิตให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม	3	7
10. จัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ด้านกีฬาทั้งภายใน และภายนอกแก่นักศึกษา	3	7
11. บริการแนะแนว จัดหางาน และหาทุนให้นักศึกษา	3	7
12. จัดกิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรมแก่นักศึกษา	1	12

จากตารางที่ 4 พบว่า หน้าที่และความรับผิดชอบของหน่วยงานด้านกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตของทุกวิทยาลัยที่เป็นประชาระนั้น พบว่า สูงสุดกำหนดให้หน่วยงานดังกล่าวมีหน้าที่ด้านวางแผนปฏิบัติงานกำหนดวิธีดำเนินงาน และเข้าร่วมกิจกรรมการประชุม และจัดการเลือกตั้ง รวมทั้งทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาสโมสร และชมรมต่าง ๆ ของนักศึกษา (6 แห่ง) รองลงมาอันดับ 3 กำหนดให้มีหน้าที่พัฒนาอาจารย์และประสานงานด้านวิชาการกับสถาบันอื่น ๆ (5 แห่ง) ส่วนอันดับสุดท้ายกำหนดหน้าที่จัดกิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรมแก่นักศึกษา (1 แห่ง)

6. กิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิต

6.1 ด้านพัฒนาคณาจารย์

1. หน่วยงานที่รับผิดชอบ เพื่อเสริมคุณภาพบัณฑิต สถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้จัดหน่วยงาน เพื่อให้อาจารย์ได้พัฒนาตนเอง ด้านการเรียนการสอนและการพัฒนานิสิตวิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่งยังไม่มีหน่วยพัฒนาคณาจารย์ แต่จะมีหน่วยงานที่รับผิดชอบนี้ โดยแบ่งอยู่กับฝ่ายบุคคล ฝ่ายวิชาการ คณะวิชา และบางสถาบันจะจัดตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยาลัยเป็นผู้ควบคุมดูแล และเกือบทุกสถาบันมีโครงการในอนาคตว่าจะจัดตั้งหน่วยพัฒนาอาจารย์ขึ้นเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้คณาจารย์พัฒนาตนเองในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้และคุณวุฒิให้สูงขึ้น อีกทั้งเพิ่มประสิทธิภาพในการสอน

2. รูปแบบกิจกรรมในการพัฒนา วิทยาลัยเอกชนทุกแห่ง มีกิจกรรมในการพัฒนาคณาจารย์อยู่เสมอ ในรูปแบบส่งอาจารย์ไปศึกษาต่อ อบรม สัมมนา โดยให้การสนับสนุนด้านการเงิน เมื่อพิจารณาแยกตามสาขาวิชาพบว่าวิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอนหลายสาขาวิชา จะมีกิจกรรมพัฒนาคณาจารย์ในรูปแบบของการส่งอาจารย์ไปศึกษา อบรม สัมมนา โดยบางสถาบันจะจัดกิจกรรมพัฒนาคณาจารย์ทุกภาคฤดูร้อนตามความต้องการของสถาบัน วิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ มีกิจกรรมพัฒนาคณาจารย์ในรูปแบบส่งอาจารย์ไปศึกษาต่อ อบรม สัมมนา โดยบางสถาบันจะมีรูปแบบที่แตกต่างออกไปคือ จะให้อาจารย์ใหม่ฝึกงานที่โรงพยาบาลในเครือของตนเป็นเวลา 3 เดือน เพื่อจะได้เตรียมอาจารย์ให้พร้อมที่จะสอนและนิเทศนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสนาและเทววิทยา จะมีข้อกำหนดในการพัฒนาคณาจารย์เฉพาะตัว เช่น บางวิทยาลัยได้มีข้อกำหนดในการพัฒนาคณาจารย์ คือ จะส่งอาจารย์ที่สอนมา 5 ปีแล้ว ไปเพิ่มพูนความรู้ใหม่โดยส่งไปเรียนในวิชาเต็ม เพื่อจะได้มีการปรับปรุงพัฒนาวิชาที่สอนให้ทันสมัยและมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังคัดเลือกนักศึกษาที่เรียนดีในปัจจุบัน ไปศึกษาต่อในวิชาเฉพาะด้านจนเชี่ยวชาญในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก แล้วกลับมาเป็นอาจารย์ที่วิทยาลัย ส่วนวิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์นั้น การพัฒนาคณาจารย์ในรูปแบบส่งอาจารย์ไปศึกษาต่อ อบรม สัมมนา

ส่วนเรื่องเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญในการพัฒนาคณาจารย์ จากการสัมภาษณ์พบว่าวิทยาลัยเอกชน 15 แห่ง ไม่มีผู้เชี่ยวชาญในการพัฒนาคณาจารย์ มีเพียงแห่งเดียวได้มีการแบ่งเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญออกเป็น 2 กรณี คือ กรณีแรกถ้าสถาบันมีบุคลากรที่เชี่ยวชาญทางด้านที่สถาบันจะเปิดอบรม สัมมนาก็ใช้บุคลากรของสถาบัน กรณีที่สองถ้าสถาบัน ไม่มีจะเชิญผู้เชี่ยวชาญจากภายนอกมาจากภาครัฐและภาคเอกชน

3. ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาคณาจารย์ จากการสัมภาษณ์ด้านพัฒนาคณาจารย์พบว่า วิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่งปรากฏว่า วิทยาลัยเอกชน 8 แห่งไม่มีปัญหาและอุปสรรคเลย โดยวิทยาลัยดังกล่าวบางวิทยาลัยให้เหตุผลว่าทางสถาบันสนับสนุนและให้ความ

สำคัญในเรื่องนี้มาก นอกจากนี้อาจารย์ที่สถาบันคัดเลือกไว้ก็มีคุณสมบัติพร้อมอยู่แล้ว ส่วนเรื่องทุนไม่มีปัญหาเพราะมีผู้บริจาคให้ตลอดเวลา ส่วนวิทยาลัยอีก 7 แห่ง ที่มีปัญหาและอุปสรรคนั้น เมื่อพิจารณาตามสาขาวิชาประกอบพบว่า วิทยาลัยที่เปิดสอนหลายสาขาวิชามีปัญหาคือมีอัตราจ้างน้อยและสาขาพยาบาลก็เช่นเดียวกันคือ ขาดกำลังคนในการทำงานเนื่องจากจำนวนอาจารย์มีน้อย วิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอนเฉพาะสาขาลังคมศาสตร์มีปัญหาคือ อาจารย์ไม่เห็นความสำคัญ ส่วนปัญหาที่แตกต่างออกไป คือ ปัญหาที่เกิดกับบางวิทยาลัยเนื่องจากอาจารย์ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีแนวโน้มลาออกค่อนข้างมาก โดยเฉพาะอาจารย์ที่ได้รับการพัฒนาแล้ว จึงเกิดปัญหาคือต้องพัฒนาอาจารย์ใหม่ตลอดเวลา โดยเฉพาะการให้ทุนอาจารย์ไปศึกษาต่อต่างประเทศในระดับปริญญาเอก ซึ่งต้องใช้เวลาในการศึกษาไม่ต่ำกว่า 5 ปี ต้องใช้ทุนสูงมาก และมีความเสี่ยงสูงมากในการสูญเสียอาจารย์ที่ได้รับการพัฒนาดังกล่าว

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชน พบว่า แนวทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการพัฒนาคณาจารย์ของวิทยาลัยเอกชนคือ

1. ควรให้ทุนอาจารย์ประจำไปศึกษาต่อให้มากขึ้น และควรกำหนดกฎระเบียบในการพัฒนาคณาจารย์โดยการ เรียงลำดับตามอายุการทำงานและความต้องการรับด่วนของสถาบัน สถาบันที่มีความพร้อมควรรับอาจารย์ประจำให้มากกว่าปัจจุบันและบางสาขาวิชาที่ไม่สามารถหาอาจารย์ประจำได้ควรจ้างอาจารย์พิเศษให้มากขึ้น นอกจากนี้ควรมีการทำสัญญากับสถาบันว่าเมื่อได้รับการสนับสนุนให้ ได้พัฒนาตนเองแล้วจะกลับมาทำงานที่สถาบันตามระเบียบ และควรกำหนดอัตราการใช้คืนหากผิดสัญญาไว้ให้ชัดเจน

2. พยายามกระตุ้นให้อาจารย์ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาคณาจารย์และความสำคัญในบทบาทของอาจารย์ที่มีต่อนักศึกษา

3. ควรจัดสวัสดิการสำหรับอาจารย์ให้ดีขึ้น เพื่อดึงดูดให้อาจารย์อยู่กับสถาบันนาน ๆ เช่น ให้เงินสะสมแก่อาจารย์และถ้าทำงานเกิน 4 ปีวิทยาลัยจะให้เงินอีกส่วนหนึ่ง นอกจากนี้ควรมีบำเหน็จให้ เวลาปลดเกษียณ และให้สวัสดิการแก่ลูกอาจารย์

6.2 กิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตด้านวิชาการ นอกจากการพัฒนาคณาจารย์แล้วยังมีกิจกรรมที่มุ่งพัฒนาบัณฑิตให้มีความสามารถทางวิชาการ วิชาชีพ และเสริมประสบการณ์พิเศษให้แก่นักศึกษาจากข้อมูลที่ได้จากสถาบัน สรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 5 จำนวนกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตด้านวิชาการจำแนกตามจำนวนครั้งต่อปี

กิจกรรม	จำนวนครั้งต่อปี					หมายเหตุ
	: โดยเฉลี่ย: สูงสุด: ต่ำสุด: กท.ม.: ต่างจ.ว.:					
1. ปฐมนิเทศ	1	4	1	1	1	บางวิทยาลัย จัดภาคเรียน ละ 2 ครั้ง
2. สอนพิเศษหรือสอนเสริม	2	6	2	2	4	
3. เชิญอาจารย์พิเศษที่มีคุณวุฒิและ ผู้เชี่ยวชาญมาบรรยาย	6	40	2	9	6	
4. ส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นผู้ช่วยวิจัย ให้กับอาจารย์	1	10	1	5	3	
5. ให้ทุนการศึกษา	5	15	1	5	4	
6. จัดสัมมนาประสบการณ์วิชาชีพ	1	2	1	2	1	
7. ศึกษาตงานนอกสถาบัน	3	10	1	4	2	
8. ฝึกงานภายนอกสถาบัน	2	4	1	2	2	
9. กิจกรรมจำลองรูปแบบบริษัท ภายในสถาบัน	1	2	1	1	1	
10. แนะนำแนวสร้างงานและหางาน	2	5	1	2	2	
11. บัณฑิตนิเทศ	1	2	1	1	1	
12. กิจกรรมพิเศษเพื่อเสริมความ เป็นบัณฑิตในสาขาวิชาชีพ	1	3	1	1	1	

จากตารางที่ 5 พบว่า วิทยาลัยทั้ง 15 แห่งจัดกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตด้านวิชาการแตกต่างกันมาก หากวิทยาลัยเน้นโปรแกรมการเรียนด้านใดก็จะทุ่มกิจกรรมในด้านนั้น ซึ่งเมื่อวิเคราะห์ในภาพรวมและวิเคราะห์ตามสถานที่ตั้งกรุงเทพฯ ต่างจังหวัด และวิเคราะห์แยกตามประเภท และลักษณะของสถาบัน พบว่ากิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตด้านวิชาการที่วิทยาลัยเอกชนดำเนินการมากที่สุดคือ การเชิญอาจารย์พิเศษที่มีคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญมาบรรยาย (เฉลี่ย 6 ครั้งต่อปี สูงสุด 40 ครั้งต่อปี ต่ำสุด 2 ครั้งต่อปี) รองลงมาคือให้ทุนการศึกษา (เฉลี่ย 5 ทุนต่อปี สูงสุด 15 ทุนต่อปี ต่ำสุด 1 ทุนต่อปี) อันดับสุดท้าย คือ ส่งเสริมนักศึกษาให้เป็นผู้ช่วยวิจัย

ให้กับอาจารย์ จัดสัมมนาประสบการณ์วิชาชีพ กิจกรรมจำลองรูปแบบบริษัทภายในสถาบัน ปีฉิม
นิเทศ และกิจกรรมพิเศษเพื่อเสริมความเป็นบัณฑิตในสาขาวิชาชีพ

นอกจากนี้พบว่า มีกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตด้านวิชาการที่บางวิทยาลัยจัดแตกต่าง
จากสถาบันอื่น เช่น บางวิทยาลัยจัดกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตในรูปแบบกิจกรรมพิเศษเสริม
ความเป็นบัณฑิตในวิชาชีพ โดยการจัดโครงการพัฒนานักศึกษา (Student Development
Program) เป็นโครงการเสริมสร้างบุคลิกภาพให้นักศึกษา โดยจะจัดเป็นหลักสูตรสั้น ๆ เช่น
ฝึกการเป็นผู้นำ การพูดในที่ชุมชน เทคนิคการประชุม เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีโครงการสัมมนา
จริยธรรมทางธุรกิจเป็นหลักสูตรสั้น ๆ ที่บังคับให้นักศึกษาทุกคนเรียนทุกภาคการศึกษา แต่ไม่นับ
หน่วยกิต มีจุดประสงค์เพื่อให้นักศึกษามีโลกทัศน์กว้างขวาง เข้าใจปัญหาต่าง ๆ และประยุกต์หลัก
จริยธรรมในการแก้ปัญหาเหล่านั้นอย่างสมเหตุสมผล โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับการดำเนิน
ธุรกิจและเพื่อเสริมสร้างจิตสำนึกในความรับผิดชอบต่อสังคม และตระหนักในคุณค่าของคุณธรรมที่
นักธุรกิจพึงมี โดยวิทยาลัยได้จัดให้มีการเรียนการสอนในรูปแบบการบรรยาย การอภิปราย และ
การแบ่งกลุ่มย่อยเชิงอภิปราย และการแบ่งกลุ่มย่อยสัมมนา

6.3 กิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตด้านการเสริมสำนึกความรับผิดชอบต่อสังคม

กิจกรรมด้านนี้วิทยาลัยเอกชนส่วนใหญ่จะเน้นกิจกรรมเสริมสำนึกความรับผิด
ชอบต่อสังคมในรูปแบบการออกค่ายอาสาพัฒนา ซึ่งกระทำโดยเฉลี่ยปีละ 2 ครั้ง ทั้งนี้จำนวนครั้ง
สูงสุดคือ ปีละ 3 ครั้ง และต่ำสุดปีละ 1 ครั้ง ซึ่งได้รับการสนับสนุนเรื่องงบประมาณจากทบวง
มหาวิทยาลัย จากมูลนิธิและองค์กรทางศาสนาที่สนับสนุนสถาบันและงบประมาณจากวิทยาลัยเอกชน
ส่วนกิจกรรมอื่น ๆ นั้น ถือเป็นกิจกรรมชั่วคราว เช่น การเยี่ยมคนชรา บริจาคโลหิต และ
การกุศลอื่น ๆ

6.4 กิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตด้านพละนันทนาการ

กิจกรรมด้านนี้วิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่งได้มีการจัดกิจกรรมด้านพละนันทนาการ
ในรูปแบบกีฬาภายในและกีฬาภายนอก ซึ่งเมื่อสำรวจเอกสารพบว่า มีการจัดกิจกรรมกีฬาภายใน
โดยเฉลี่ยปีละ 2 ครั้ง สูงสุดต่อปีคือปีละ 8 ครั้ง และต่ำสุดปีละ 1 ครั้ง และสำหรับกีฬาภายนอก
นั้นเฉลี่ยปีละ 3 ครั้ง สูงสุด 8 ครั้ง ต่ำสุดปีละ 1 ครั้งเช่นกัน

7. การสนับสนุนส่งเสริมกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิต

จากการสำรวจ พบว่ากลุ่มวิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่งได้มีการจัดสรรงบประมาณ
สนับสนุนกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตทั้ง 15 แห่ง และการจัดสรรงบประมาณให้แก่นักศึกษาเอกชน
จะไม่เปิดเผยตัวเลขด้วยเหตุผลเชิงบริหาร แต่ได้ให้รายละเอียดในเรื่องวิธีการจัดสรรงบประมาณ
ซึ่งพบว่ามี 2 วิธีคือ

1. จัดสรรงบประมาณเป็นสัดส่วนตามภารกิจทั้ง 4 ด้าน จำนวน 3 แห่งคือ
วิทยาลัยในกรุงเทพฯ 2 แห่ง และวิทยาลัยในต่างจังหวัด 1 แห่ง

2. จัดสรรงบประมาณตามโครงการ กล่าวคือ กิจกรรมใดที่จัดขึ้นจะต้องได้รับอนุมัติ โดยต้องเสนอแผนงาน รายละเอียดต่าง ๆ และงบประมาณรายจ่ายของกิจกรรมต่อผู้บริหาร และทางสถาบันจะจัดสรรเงินให้ตามโครงการที่เสนอมาในแต่ละโครงการ มีจำนวน 12 แห่ง เป็นวิทยาลัยเป็นวิทยาลัยในกรุงเทพฯ 5 แห่ง วิทยาลัยในต่างจังหวัด 7 แห่ง

จากการสัมภาษณ์เพิ่มเติมในเรื่องการสนับสนุนกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตพบว่า นอกจากการสนับสนุนเรื่องงบประมาณแล้ว บางวิทยาลัยได้มีการสนับสนุนในเรื่องอื่นอีกคือ

1. สนับสนุนในเรื่องอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จะใช้ในการดำเนินกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิต เช่น อุปกรณ์กีฬาและบางสถาบันที่ไม่มีสนามกีฬาก็จะจัดบริการพร้อมทั้งออกเงินเช่าสนามกีฬาให้นักศึกษาได้เล่นกีฬา

2. อาจารย์ที่รับผิดชอบด้านกิจกรรมนักศึกษาจะไม่จัดชั่วโมงสอนให้

3. สนับสนุนในกิจกรรมสโมสรมักศึกษา และการก่อตั้งชมรมต่าง ๆ

8. ผลกระทบต่อสถาบัน

จากการสัมภาษณ์ พบว่า การจัดกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตมีผลกระทบต่อสถาบัน ทั้งในทางดี และทางไม่ดี ดังนี้คือ

8.1 การจัดกิจกรรมต่าง ๆ มีผลกระทบในทางดี คือ

1. สร้างชื่อเสียงให้แก่สถาบัน

2. ทำให้การเรียนของนักศึกษาคบวงจรซึ่ง มีทั้งทฤษฎี และปฏิบัติ

3. มีการพัฒนานักศึกษาด้านบุคลิกภาพ มนุษยสัมพันธ์ และการรู้จักทำงานร่วมกับบุคคลอื่น

4. เสริมให้นักศึกษามีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

5. ทำให้สถาบันมีความแข็งแกร่งทางด้านวิชาการ ซึ่งจะ เป็นผลต่อบัณฑิตที่ผลิตออกมาจะมีคุณภาพได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับ

6. ทำให้นักศึกษามีสุขภาพแข็งแรง

7. เสริมสำนึกในความรับผิดชอบต่อสังคม คุณธรรม จริยธรรม แก่นักศึกษา

8.2 การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ก่อให้เกิดผลกระทบในทางไม่ดี คือ

1. ทำให้มีภาระในด้านการใช้จ่ายมากขึ้น

2. มีผลกระทบต่อการเรียนการสอน เพราะว่่านักศึกษามักให้ความสนใจกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตมากกว่าการเรียนการสอน

9. ปัญหาและแนวทางแก้ไข

จากการสัมภาษณ์พบว่า การจัดกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิต วิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่ง ประสบปัญหาต่าง ๆ ซึ่งจะ เป็นปัญหาเฉพาะของแต่ละสถาบัน คือ

1. เรื่องเงินงบประมาณไม่เพียงพอ เพราะการจัดกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิต เสียค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง ปัญหานี้เกิดขึ้นกับเกือบทุกสถาบัน

2. การใช้สถานที่ในการติดโปสเตอร์ และโฆษณาด้วยเครื่องขยายเสียง เช่นบาง วิทยาลัย มีนโยบายในเรื่องความสะอาด และความมีระเบียบ จะมีบอร์ดให้ติดโปสเตอร์เฉพาะ จะติดทั่วสถาบันไม่ได้ และห้ามโฆษณาชักชวนให้นักศึกษาร่วมกิจกรรมโดยใช้เครื่องขยายเสียง ซึ่งนักศึกษาบางคนมีความคับข้องใจว่า ทำไมสถาบันอื่นไม่ห้าม

แนวทางแก้ไข คือ ทางสถาบันจะชี้แจงให้นักศึกษาเห็นว่าเป็นข้อจำกัดของสถาบัน ถ้านักศึกษาทำงานภายใต้ข้อจำกัดนี้ได้และประสบความสำเร็จ สถาบันและเพื่อน ๆ จะยกย่องและ นักศึกษาควรภาคภูมิใจ (ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชน, สัมภาษณ์)

3. นักศึกษาไม่ค่อยมีเวลาในการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ปัญหานี้จะเกิดขึ้นเฉพาะ วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะทางด้านพยาบาลศาสตร์ เพราะนักศึกษาต้องเรียนทั้งทฤษฎี ฝึกปฏิบัติ และอยู่เวรตึก เวรย้ายสลับกัน

แนวทางแก้ไข ควรจะต้องปรับเปลี่ยนเวลาเรียนใหม่ และควรกำหนดแผนการ ดำเนินกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตระยะยาวเป็นปี เพื่อจะได้จัดแผนการเรียนการสอนให้สอดคล้อง (ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชน, สัมภาษณ์)

ข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลด้านกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิต

เป็นข้อมูลของกิจกรรมที่เป็นโครงการที่ทางสถาบันได้ให้ข้อมูลมาเท่านั้นยังมีกิจกรรม ส่วนอื่นอีกที่จัดเสริมการผลิตบัณฑิต เช่น กิจกรรมของสโมสรนักศึกษา

ภารกิจด้านวิจัย

ภารกิจด้านที่สอง เป็นภารกิจที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชน โดยเฉพาะสถาบันที่มีสถานภาพ เป็นมหาวิทยาลัย และสถาบันที่มีสภาพเป็นวิทยาลัยที่กำลังขอปรับเปลี่ยนฐานะเป็นมหาวิทยาลัย มีการตื่นตัวมากขึ้น เป็นผลจากการกำหนดไว้ในกฎหมายที่ระบุให้มหาวิทยาลัยดำเนินการกิจ 4 ด้าน อย่างชัดเจน

1. นโยบายด้านวิจัย

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่ง ปรากฏว่าวิทยาลัยเอกชน 9 แห่งไม่ได้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับภารกิจด้านวิจัยไว้ มีวิทยาลัยเอกชนเพียง 6 แห่ง เท่านั้นที่กำหนดนโยบายซึ่งสรุปได้ดังนี้คือ ส่งเสริมและสนับสนุนการทำวิจัยในสาขาวิชาต่าง ๆ เพื่อให้เกิด ความรู้ใหม่ โดยเน้นการนำผลวิจัยไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์แก่สถาบันการเรียนการสอนและ สังคม

2. วัตถุประสงค์ด้านวิจัย

จากการสำรวจ และการวิเคราะห์เอกสาร พบว่า การวิจัยของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนมีวัตถุประสงค์จำแนกได้ตามตารางที่ 6 ดังนี้
ตารางที่ 6 วัตถุประสงค์ด้านวิจัย

วัตถุประสงค์ด้านวิจัย	ความถี่	จัดลำดับ
	N = 15	
1. เพื่อสามารถนำผลวิจัยไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพขึ้น	10	1
2. เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ และเสริมสร้างความรู้ใหม่	6	2
3. เพื่อพัฒนาและบริหารสถาบันให้ถูกต้องทาง	4	3
4. เพื่อบริการสังคม	4	3
5. เพื่อศึกษาปัญหาต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม	3	5
6. เพื่อส่งเสริมบุคลากรของสถาบันให้ทำการวิจัยในสาขาวิชาต่าง ๆ	3	5
7. เพื่อเพิ่มพูนความรู้ด้านวิชาการแก่คณาจารย์และบุคลากร	2	7
8. เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลของสถาบัน	2	7
9. เพื่อส่งเสริมการวิจัยให้มีคุณภาพสูงขึ้น	1	9
10. เพื่อเพิ่มพูนวิทยฐานะของผู้สอน	1	9

จากตารางที่ 6 พบว่า วัตถุประสงค์ด้านวิจัยที่แต่ละวิทยาลัยกำหนดนั้น ลำดับแรกคือ กำหนดวัตถุประสงค์เพื่อสามารถนำผลวิจัยไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพขึ้น (10 แห่ง) รองลงมาอันดับ 2 กำหนดวัตถุประสงค์เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการและเสริมสร้างความรู้ใหม่ (6 แห่ง) รองลงมาอันดับ 3 กำหนดวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและบริหารสถาบันให้ถูกต้องทางและเพื่อบริการสังคม (4 แห่ง) ส่วนอันดับสุดท้ายคือ กำหนดวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการวิจัยให้มีคุณภาพสูงขึ้น และเพิ่มพูนวิทยฐานะของผู้สอน (1 แห่ง)

3. หน่วยงานและองค์กรที่รับผิดชอบด้านวิจัย

วิทยาลัยเอกชนที่เป็นประชากรทั้ง 15 แห่งนั้น มีหน่วยงานและองค์กรที่รับผิดชอบ

ด้านวิจัย 7 แห่ง และจำนวน 8 แห่งไม่มีหน่วยงานนี้ สำหรับชื่อขององค์กรหรือหน่วยงานดังกล่าว นั้น แต่ละวิทยาลัยจะกำหนดชื่อเฉพาะของตน เช่น ศูนย์วิจัย สำนักวิจัย คณะกรรมการส่งเสริม การวิจัย หน่วยงานวิจัยและพัฒนา เป็นต้น

จากการสำรวจ พบว่า หน่วยงานและองค์กรที่รับผิดชอบด้านวิจัย ไม่ได้ก่อตั้ง พร้อม ๆ กับการก่อตั้งวิทยาลัยเอกชน แต่จะมีการตั้งขึ้นภายหลัง โดยร้อยละ 29 ของประชากร จะก่อตั้งหน่วยงานนี้หลังการก่อตั้งวิทยาลัยเอกชน 3 ปี ร้อยละ 54 ของประชากรจะก่อตั้งหน่วย งานนี้หลังการก่อตั้งวิทยาลัย 5 - 8 ปี ร้อยละ 17 ของประชากรจะก่อตั้งหน่วยงานนี้หลัง การก่อตั้งวิทยาลัย 11 ปี และ 15 ปี

4. หน้าที่และความรับผิดชอบของหน่วยงานด้านวิจัย
 ตารางที่ 7 หน้าที่และความรับผิดชอบของหน่วยงานด้านวิจัย

หน้าที่และความรับผิดชอบของหน่วยงานด้านวิจัย	: ความถี่	: จัดลำดับ
	N = 15	
1. เป็นที่ปรึกษางานวิจัยต่าง ๆ ของบุคคลภายในสถาบัน	8	1
2. รวบรวมจัดระบบข้อมูลสถาบัน	4	2
3. กำหนดนโยบาย หลักเกณฑ์ และวางแผนปฏิบัติงานวิจัย ตลอดจนติดตามและประเมินผลการวิจัย	3	3
4. เป็นศูนย์กลางเผยแพร่ ฝึกอบรม และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ในการวิจัย	2	4
5. เพื่อประสานงานกับหน่วยงานวิจัยของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ และเอกชนอื่น ๆ	2	4
6. บริการข้อมูลให้บุคลากรและนักศึกษานำไปใช้ในการเรียน การสอน	2	4
7. ออกแบบงานวิจัยภายนอก	1	7

จากตารางที่ 7 พบว่า หน้าที่และความรับผิดชอบของหน่วยงานด้านวิจัยของทุกวิทยาลัย ลำดับแรก คือกำหนดหน้าที่ให้หน่วยงานทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษางานวิจัยต่าง ๆ ของบุคลากรภายใน สถาบัน (8 แห่ง) รองลงมาอันดับ 2 กำหนดให้หัวหน้าที่รวบรวมจัดระบบข้อมูลของสถาบัน (4 แห่ง) รองลงมาอันดับ 3 กำหนดให้มีหน้าที่กำหนดนโยบาย หลักการ และวางแผนปฏิบัติงาน

วิจัย ตลอดจนติดตามและประเมินผลการวิจัย (3 แห่ง) ส่วนลำดับสุดท้ายกำหนดให้มีหน้าที่
ออกแบบงานวิจัยภายนอก (1 แห่ง)

5. กิจกรรมที่ทำด้านวิจัย

จากการสำรวจตั้งแต่ปี พ.ศ.2513-2531 ปรากฏว่าวิทยาลัย 15 แห่ง ไม่ได้
ดำเนินการวิจัยในช่วงแรก ๆ ระหว่าง พ.ศ.2513-2525 เพิ่งจะเริ่มดำเนินการทำวิจัยเมื่อปี
พ.ศ.2526 ซึ่งวิเคราะห์ได้ว่า

1. จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชน พบว่า ในระยะแรกที่เริ่มดำเนินการ
ของสถาบัน วิทยาลัยเอกชนมุ่งเน้นภารกิจด้านการเรียนการสอนและผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพได้
มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของสังคมเป็นสำคัญ จึงไม่ได้ดำเนินการกิจด้านวิจัย

2. พระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ.2522 ได้กล่าวถึงภารกิจของ
วิทยาลัยเอกชน ดังนี้คือ ให้ดำเนินการกิจด้านการเรียนการสอน และผลิตบัณฑิต ส่วนภารกิจอีก
3 ด้านคือ วิจัย บริการวิชาการแก่สังคม และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม อาจกระทำด้วยก็ได้ ดังนั้น
สถาบันในระดับวิทยาลัยจึงไม่ได้มุ่งเน้นภารกิจทั้ง 3 ด้าน เนื่องจากในกฎหมายมิได้บังคับไว้
ตารางที่ 8 ประเภทของงานวิจัยตั้งแต่ พ.ศ.2526-2531

	ประเภทของงานวิจัย : สถาบันในกท.ม. : สถาบันต่างจว. : รวม			หมายเหตุ
	จำนวนเรื่อง	จำนวนเรื่อง	จำนวนเรื่อง	
1. ธุรกิจบริการ	101	1	102	1. งานวิจัยบาง
2. วิจัยสถาบัน	25	13	38	เรื่องจำแนก
3. วิจัยเพื่อการเรียนการสอน	1	18	19	ได้ 2 ประเภท
4. วิจัยเพื่อสังคม	1	11	12	2. ชื่องานวิจัย อยู่ในภาค ผนวก ข.

จากตารางที่ 8 พบว่า วิทยาลัยเอกชนทั้งหมด 15 แห่งนั้นมีเพียง 7 แห่งเท่านั้นที่
ดำเนินการทำวิจัย ซึ่งในภาพรวมปรากฏว่าดำเนินการทำวิจัยมากที่สุดคือ วิจัยประเภทธุรกิจ
บริการ (102 เรื่อง) รองลงมาอันดับ 2 คือวิจัยประเภทวิจัยสถาบัน (38 เรื่อง) รองลงมา
อันดับ 3 คือวิจัยเพื่อการเรียนการสอน (19 เรื่อง) ส่วนลำดับสุดท้ายคือ วิจัยเพื่อสังคม
(12 เรื่อง)

ในการวิเคราะห์แยกตามสถานที่ตั้งกรุงเทพฯ ต่างจังหวัด พบว่า วิทยาลัยเอกชนที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ ดำเนินการวิจัยมากที่สุดคือวิจัยประเภทธุรกิจบริการ (101 เรื่อง) รองลงมาอันดับ 2 คือวิจัยประเภทวิจัยสถาบัน (25 เรื่อง) รองลงมาอันดับ 3 คือวิจัยประเภทเพื่อการเรียนการสอนและวิจัย ประเภทเพื่อสังคม (ประเภทละ 1 เรื่อง) ส่วนวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในต่างจังหวัดดำเนินการทำวิจัยมากที่สุดคือ วิจัยประเภทเพื่อการเรียนการสอน (18 เรื่อง) รองลงมาอันดับ 2 คือวิจัยสถาบัน (13 เรื่อง) รองลงมาอันดับ 3 คือ วิจัยเพื่อสังคม (11 เรื่อง) อันดับสุดท้ายคือวิจัยประเภทธุรกิจบริการ (1 เรื่อง)

ในการวิเคราะห์แยกตามลักษณะและประเภทของสถาบัน พบว่าสถาบันที่เปิดสอนหลายสาขาวิชาดำเนินการทำวิจัยมากที่สุดคือ วิจัยประเภทธุรกิจบริการ (101 เรื่อง) รองลงมาอันดับ 2 คือ วิจัยประเภทวิจัยสถาบัน (29 เรื่อง) รองลงมาอันดับ 3 คือวิจัยประเภทวิจัยเพื่อการเรียนการสอน (18 เรื่อง) อันดับสุดท้ายคือวิจัยเพื่อสังคม (9 เรื่อง)

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขามนุษยศาสตร์ ศาสนา และเทววิทยา ดำเนินการทำวิจัยเพียง 2 ประเภท คือวิจัยประเภทวิจัยสถาบัน และประเภทวิจัยเพื่อสังคม (ประเภทละ 2 เรื่อง)

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ ดำเนินการทำวิจัยมากที่สุด คือวิจัยประเภทวิจัยสถาบัน (2 เรื่อง) รองลงมาทำวิจัยประเภทวิจัยเพื่อการเรียนการสอน และวิจัยเพื่อสังคม (ประเภทละ 1 เรื่อง)

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์ ดำเนินการทำวิจัยมากที่สุด คือวิจัยประเภทสถาบัน (5 เรื่อง) รองลงมาทำวิจัยประเภทธุรกิจบริการ (1 เรื่อง)

ตารางที่ 9 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามสาขาของงานวิจัย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2526-2531

สาขาวิชา	สถาบันในท.ม.	สถาบันต่างจว.	รวม	หมายเหตุ
	จำนวนเรื่อง	จำนวนเรื่อง	จำนวนเรื่อง	
1. สาขาวิชาสังคมศาสตร์	104	1	105	วิจัยประเภท
2. สาขาเกษตรศาสตร์	-	11	11	วิจัยสถาบัน
3. สาขามนุษยศาสตร์, ศาสนา เทววิทยา	-	7	7	ไม่จำแนก สาขาวิชา
4. สาขาแพทยศาสตร์, พยาบาล	4	-	4	
5. สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์	1	-	1	
6. สาขานิติศาสตร์	-	-	-	
7. สาขาจิตรศิลป์ และ ประยุกต์ศิลป์	-	-	-	
8. สาขาวิทยาศาสตร์	-	-	-	

จากตารางที่ 9 พบว่างานวิจัยทั้งหมด 168 เรื่อง สาขาที่มีการทำวิจัยมากที่สุดคือ สาขาสังคมศาสตร์ (105 เรื่อง) รองลงมาอันดับ 2 เป็นงานวิจัยสาขาเกษตรศาสตร์ (11 เรื่อง) รองลงมาอันดับ 3 เป็นงานวิจัยสาขามนุษยศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา (7 เรื่อง) ส่วนสาขาที่ทำน้อยที่สุดคือ งานวิจัยสาขาวิศวกรรมศาสตร์ (1 เรื่อง)

ในการวิเคราะห์แยกตามสถานที่ตั้งกรุงเทพฯ ต่างจังหวัด พบว่าวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ใน กรุงเทพฯ ได้ดำเนินการทำวิจัยมากที่สุดคือ สาขาวิชาสังคมศาสตร์ (104 เรื่อง) รองลงมา เป็นงานวิจัยสาขาแพทยศาสตร์ พยาบาล (4 เรื่อง) อันดับสุดท้ายเป็นงานวิจัยสาขาวิศวกรรมศาสตร์ (1 เรื่อง) ส่วนวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ต่างจังหวัดได้ดำเนินการทำวิจัยมากที่สุดคือ สาขาวิชาเกษตรศาสตร์ (11 เรื่อง) รองลงมาเป็นงานวิจัยสาขามนุษยศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา (7 เรื่อง) อันดับสุดท้ายเป็นงานวิจัยสาขาสังคมศาสตร์ (1 เรื่อง)

ในการวิเคราะห์แยกตามลักษณะและประเภทสถาบัน พบว่าสถาบันที่เปิดสอนหลายสาขา วิชาดำเนินการทำวิจัยมากที่สุดคือ สาขาสังคมศาสตร์ (104 เรื่อง) รองลงมาอันดับ 2 เป็นงานวิจัยสาขาเกษตรศาสตร์ (11 เรื่อง) รองลงมาอันดับ 3 เป็นงานวิจัยสาขามนุษยศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา (5 เรื่อง) อันดับสุดท้ายเป็นงานวิจัยสาขาวิศวกรรมศาสตร์ (1 เรื่อง)

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา ดำเนินการทำวิจัยเฉพาะสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา เท่านั้น (2 เรื่อง)

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ ดำเนินการทำวิจัยเฉพาะสาขาพยาบาลศาสตร์เท่านั้น (4 เรื่อง)

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาสังคมศาสตร์ ดำเนินการวิจัยเฉพาะสาขาวิชาสังคมศาสตร์เท่านั้น (1 เรื่อง)

ตารางที่ 10 งานวิจัยจำแนกตามแหล่งทุนตั้งแต่ปี พ.ศ.2526-2531

แหล่งทุน	: จำนวนเรื่อง :	หมายเหตุ
1. ทุนของวิทยาลัย	40	แหล่งทุนอื่น ๆ
2. ทุนทบวงมหาวิทยาลัย	25	1. หน่วยงานเอกชนที่มาจ้าง
3. ทุนจากการให้บริการวิจัย	103	ทำวิจัย 102 เรื่อง
		2. มูลนิธิป่อเต็กตึ๊ง 1 เรื่อง

จากตารางที่ 10 พบว่า แหล่งทุนที่อุดหนุนงานวิจัยของวิทยาลัยเอกชนมากที่สุดคือทุนจากการให้บริการวิจัย (103 เรื่อง) รองลงมาคือทุนของวิทยาลัย (40 เรื่อง) อันดับสุดท้ายคือทุนทบวงมหาวิทยาลัย (25 เรื่อง)

ตารางที่ 11 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามการนำไปใช้ประโยชน์

การนำไปใช้ประโยชน์	: จำนวนเรื่อง :	หมายเหตุ
1. พัฒนาสถาบัน	34	1. งานวิจัยบางเรื่องนำไป
2. ส่งเสริมและพัฒนาในด้านการเรียนการสอน	31	ใช้ประโยชน์ได้ 2 ประการ
3. พัฒนาชุมชนและสังคม	16	2. งานวิจัยธุรกิจบริการถือเป็น
4. อื่น ๆ	102	เป็นผลประโยชน์และเป็น
		ความลับของผู้จ้างทำวิจัย

จากตารางที่ 11 พบว่างานวิจัยนำไปใช้ประโยชน์มากที่สุดในด้านพัฒนาบริหารสถาบัน (34 เรื่อง) รองลงมานำไปใช้ประโยชน์ในการส่งเสริม และพัฒนาในด้านการเรียนการสอน (31 เรื่อง) อันดับสุดท้ายนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาชุมชนและสังคม (16 เรื่อง) ส่วนการนำไปใช้ประโยชน์ในด้านอื่น ๆ เป็นงานวิจัยประเภทธุรกิจบริการทั้งหมด เป็นความลับของผู้จ้าง จึงเป็นประโยชน์ต่อผู้จ้างเท่านั้น

6. การสนับสนุนส่งเสริมด้านวิจัย

จากการสำรวจพบว่า กลุ่มวิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่งได้มีการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนการวิจัย 10 แห่ง ไม่ได้จัดสรรงบประมาณสนับสนุน 5 แห่ง และการจัดสรรงบประมาณให้วิทยาลัยเอกชนจะไม่เปิดเผยตัวเลขด้วยเหตุผลเชิงบริหารแต่ได้รายละเอียดในเรื่องวิธีการจัดสรรงบประมาณซึ่งพบว่ามี 3 วิธี คือ

1. จัดสรรงบประมาณเป็นส่วนสัดส่วนในด้านวิจัยมี 6 แห่ง เป็นวิทยาลัยในกรุงเทพฯ 3 แห่ง และวิทยาลัยในต่างจังหวัด 3 แห่ง

2. จัดสรรงบประมาณตามโครงการกล่าวคือ กิจกรรมใดที่จัดขึ้นจะต้องได้รับอนุมัติโครงการจัดงาน รายละเอียดต่าง ๆ และงบประมาณรายจ่ายของกิจกรรม โดยเสนออนุมัติต่อผู้บริหาร และทางสถาบันจะจัดสรรเงินให้ตามโครงการที่เสนอมานในแต่ละโครงการ มี 3 แห่ง ซึ่งตั้งอยู่ในต่างจังหวัดทั้งหมด

3. จัดตั้งเป็นกองทุน โดยนำเงินฝากธนาคารไว้แล้วนำดอกเบี้ยมาใช้มี 1 แห่ง ซึ่งอยู่ในกรุงเทพฯ

จากการสัมภาษณ์เพิ่มเติมในเรื่องการสนับสนุนกิจกรรมด้านวิจัย พบว่า นอกจากสนับสนุนเรื่องงบประมาณแล้วบางวิทยาลัยได้มีการสนับสนุนในเรื่องอื่นอีกคือ

1. สนับสนุนอาจารย์เข้าร่วมประชุม อบรม และสัมมนาเกี่ยวกับการทำวิจัย
2. จัดสัมมนาอาจารย์ โดยให้อาจารย์นำผลวิจัยมารายงาน เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ กระตุ้นเตือนให้อาจารย์อยากทำวิจัย

3. จัดอบรมสอนโปรแกรมสำเร็จรูปแก่คณาจารย์

4. ให้ค่าตอบแทนในการทำวิจัยแก่อาจารย์

5. ดำเนินการพิมพ์เอกสาร ผลงานวิจัยให้ โดยไม่คิดค่าตอบแทน

หน่วยงานภายนอกที่สนับสนุนการวิจัย

หน่วยงานภายนอกที่สนับสนุนการวิจัย คือ ทบวงมหาวิทยาลัย สมาคมพยาบาลแห่งประเทศไทย มูลนิธิป่อเต็กตึ๊ง และหน่วยงานธุรกิจเอกชนทั่วไป

7. ผลกระทบต่อสถาบัน

จากการสัมภาษณ์ พบว่าการดำเนินการทำวิจัยมีผลกระทบต่อสถาบันทั้งในทางดีและ

ไม่ดี ดังนี้คือ

7.1 ผลกระทบในทางดี

1. ผู้บริหารมองเห็นทิศทางในการพัฒนาสถาบัน
2. ผลการวิจัยเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน และต่อสังคม
3. เป็นผลงานของอาจารย์ผู้ทำวิจัย และผลงานของสถาบันด้วย
4. เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยพัฒนาคุณภาพอาจารย์ของสถาบันให้มีความรู้กว้างขวาง และ

ทันต่อเหตุการณ์

5. ก่อให้เกิดความรู้และเทคโนโลยีใหม่ ๆ ขึ้น
6. ช่วยให้อาจารย์นักศึกษามีรายได้

7.2 ผลกระทบในทางไม่ดี

มีผลกระทบต่อการเรียนการสอนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถาบันที่มีบุคลากรน้อย เพราะบุคลากรบางส่วนจะต้องใช้เวลาเพื่อทำงานวิจัย ทำให้ชั่วโมงสอนลดลง ซึ่งทำให้อาจารย์บางท่านต้องรับภาระงานสอนเพิ่มขึ้นจากเดิมที่มากอยู่แล้ว ทำให้การเรียนการสอนไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร

8. ปัญหาและแนวทางพัฒนาแก้ไข

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่ง พบว่า วิทยาลัยเอกชนประสบปัญหาในการดำเนินการวิจัยในภาพรวมโดยทั่วไปคือ

1. ขาดบุคลากรทำวิจัย
 2. ขาดทุนอุดหนุนในการทำวิจัย
 3. การเก็บข้อมูลเกี่ยวกับอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จะเก็บได้น้อย
- แนวทางแก้ไข (ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชน, สัมภาษณ์)
1. ทางสถาบันควรลดชั่วโมงการสอนให้อาจารย์ที่ทำวิจัย
 2. จัดให้มีการฝึกอบรมความรู้เกี่ยวกับการวิจัยแก่บุคลากรของสถาบัน
 3. จัดงบประมาณสนับสนุนการวิจัย และแสวงหาแหล่งทุนจากภายนอก
 4. สร้างแรงจูงใจให้บุคลากรของสถาบันเห็นถึงประโยชน์ และคุณค่าของการทำ

วิจัย

วิทยาลัยที่ตั้งอยู่ต่างจังหวัดประสบปัญหาต่างจากสถาบันอื่นคือ การเก็บข้อมูลได้น้อย เพราะหน่วยงานหรือแหล่งข้อมูลในต่างจังหวัดจะไม่ให้ความช่วยเหลือ ถ้าไม่ใช่งานวิจัยที่มาจากสถาบันวิจัยแห่งชาติ

แนวทางแก้ไข คือขอหนังสือจากสถาบันวิจัยแห่งชาติ ซึ่งต้องใช้เวลาพอสมควร (ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชน, สัมภาษณ์)

วิทยาลัยที่เปิดสอนหลายสาขาวิชา เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา เฉพาะสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ เฉพาะสาขาวิชาสังคมศาสตร์ จะประสบปัญหา คล้ายคลึงกัน คือ อาจารย์ไม่ค่อยมีเวลาทำงานวิจัยเพราะต้องสอนมาก โดยเฉพาะอาจารย์จาก วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ นอกจากสอนจะต้องนิเทศนักศึกษาด้วย

แนวทางแก้ไข คือทางสถาบันควรลดชั่วโมงการสอน และชั่วโมงการนิเทศเฉพาะ สาขานพยาบาลศาสตร์ (ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชน, สัมภาษณ์)

สรุปได้ว่า การกิจด้านวิจัยเป็นภารกิจที่รองลงมาจากภารกิจด้านการผลิตบัณฑิต แต่ก็ เป็นภารกิจที่สถาบันอุดมศึกษาให้ความสนใจ เนื่องจากได้รับผลประโยชน์ต่อการเสริมการเรียน การสอน การขอตำแหน่งทางวิชาการ และการมีรายได้จากการวิจัย

ข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลด้านวิจัย

เป็นข้อมูลที่ทางสถาบันให้มาเท่านั้น อาจมีโครงการวิจัยเรื่องอื่น ๆ นอกเหนือจากนี้

ภารกิจด้านบริการวิชาการแก่สังคม

นอกเหนือไปจากภารกิจด้านการสอนและการวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคมของ สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ก็มีแนวโน้มที่จะขยายตัวเพิ่มขึ้น โดยดูจากระยะ 5 ปีที่ผ่านมาที่มีการให้ บริการในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป และเป็นระบบมากขึ้น โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. นโยบายเกี่ยวกับภารกิจด้านบริการวิชาการแก่สังคม

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่ง ปรากฏว่าวิทยาลัยเอกชน 6 แห่ง ไม่ได้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับภารกิจด้านบริการวิชาการแก่สังคมไว้ มีวิทยาลัยเอกชน 9 แห่ง ที่กำหนดนโยบายซึ่งสรุปได้ดังนี้ คือ ให้บริการวิชาการแก่สังคมทั้งภาคทฤษฎี และปฏิบัติ โดยใช้ฐานความรู้ และอุปกรณ์ที่สถาบันมีอยู่ให้แก่บุคคลทั่วไป ส่วนวิทยาลัยที่มีอยู่ต่างจังหวัดจะมุ่ง เน้นการให้การบริการดังกล่าวแก่ชุมชน และสังคมในท้องถิ่นที่สถาบันตั้งอยู่

2. วัตถุประสงค์ด้านบริการวิชาการแก่สังคม

ตารางที่ 12 วัตถุประสงค์ด้านบริการวิชาการแก่สังคม

วัตถุประสงค์ด้านบริการวิชาการแก่สังคม	ความถี่	จัดลำดับ
	N = 15	
1. ให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน ท้องถิ่นและสังคม	10	1
2. เพื่อพัฒนาชุมชนและท้องถิ่น	4	2
3. เพื่อยกระดับการศึกษา และเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตในชุมชน	3	3
4. เพื่อพัฒนาความรู้และความสามารถเฉพาะทาง	2	4
5. ให้นักศึกษาใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และรู้จักทำงานร่วมกับบุคคลอื่น	2	4
6. เพื่อนำความรู้ทางวิชาการ วิชาชีพไปประยุกต์ให้สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน	2	4
7. เพื่อเปิดโอกาสให้กับคนในสังคมที่ต้องการจะเพิ่มพูนความรู้ได้มีโอกาสในการศึกษาต่อ	1	7
8. เพื่อเป็นการเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันการศึกษา กับชุมชน	1	7
9. เพื่อต้องการทราบข้อมูล และความเคลื่อนไหวในสังคม อันจะมีผลดีในการจัด และปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรต่อไป	1	7

จากตารางที่ 12 พบว่าวัตถุประสงค์ด้านบริการวิชาการแก่สังคมที่แต่ละวิทยาลัย กำหนดนั้น ลำดับแรก คือ ให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน ท้องถิ่น และสังคม (10 แห่ง) รองลงมาอันดับ 2 เพื่อพัฒนาชุมชนและท้องถิ่น (4 แห่ง) และรองลงมาอันดับ 3 เพื่อยกระดับการศึกษาและเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตในชุมชน (3 แห่ง) ส่วนลำดับสุดท้ายคือ เพื่อเปิดโอกาสให้กับคนในสังคมที่ต้องการจะเพิ่มพูนความรู้ได้มีโอกาสในการศึกษาต่อ เพื่อเป็นการเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันการศึกษากับชุมชน และเพื่อต้องการทราบข้อมูลและความเคลื่อนไหวในสังคม อันจะมีผลดีในการจัดและปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรต่อไป (1 แห่ง)

3. หน่วยงานและองค์กรที่รับผิดชอบด้านบริการวิชาการแก่สังคม

วิทยาลัยเอกชนที่เป็นประชากร 15 แห่งนั้น มีหน่วยงานและองค์กรที่รับผิดชอบด้านบริการวิชาการแก่สังคม 12 แห่ง มี 3 แห่งที่ไม่มีหน่วยงานนี้ สำหรับชื่อขององค์กรหรือหน่วยงาน

ดังกล่าวนี้แต่ละวิทยาลัยจะกำหนดชื่อเฉพาะของตนเอง เช่น สโมสรนักศึกษา ฝ่ายกิจการนักศึกษา ชมรมต่าง ๆ เช่น ชมรมวิชาการ ศูนย์ต่าง ๆ เช่น ศูนย์วิทยบริการ ศูนย์คอมพิวเตอร์ ศูนย์บริการงานเอกชน ศูนย์ศึกษาธุรกิจและการบริหาร และหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ เป็นต้น

จากการสำรวจพบว่า หน่วยงานและองค์กรที่รับผิดชอบด้านบริการวิชาการแก่สังคม นั้น ร้อยละ 50 ของประชากรจะก่อตั้งหน่วยงานนี้พร้อม ๆ กับการก่อตั้งวิทยาลัย ร้อยละ 12 จะก่อตั้งหน่วยงานนี้ หลังจากการก่อตั้งวิทยาลัย 2 ปี 4 ปี และ 9 ปีตามลำดับ และร้อยละ 18 ไม่ระบุชื่อหน่วยงานและร้อยละ 20 ไม่มีหน่วยงานและองค์กรที่รับผิดชอบด้านนี้

4. หน้าที่และความรับผิดชอบของหน่วยงานด้านบริการวิชาการแก่สังคม
 ตารางที่ 13 หน้าที่และความรับผิดชอบของหน่วยงานด้านบริการวิชาการแก่สังคม

หน้าที่และความรับผิดชอบของหน่วยงานด้านบริการวิชาการแก่สังคม : ความถี่ : จัดลำดับ
 N = 15

1. ดำเนินการให้บริการทางวิชาการแก่สังคม	6	1
2. รับผิดชอบ และดูแลโครงการต่าง ๆ และติดตามผลให้ดำเนินไปตามวัตถุประสงค์	6	1
3. กำหนดทิศทาง และกลุ่มเป้าหมายที่จะให้บริการวิชาการแก่สังคมให้ชัดเจน	3	3
4. ประสานงานกับหน่วยงานภายในและหน่วยงานภายนอกสถาบัน	3	3
5. กำหนดเกณฑ์การประเมินผลการให้บริการวิชาการแก่ชุมชน	2	5
6. เก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ในการบริการวิชาการ	2	5
7. เสริมสร้างและธำรงรักษาคุณธรรมอันก่อให้เกิดการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข	1	7
8. ส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษา และทัศนคติที่ีระหว่างฝ่ายบริการและนักศึกษา	1	7

จากตารางที่ 13 พบว่าหน้าที่และความรับผิดชอบของหน่วยงานด้านบริการวิชาการแก่สังคมของทุกวิทยาลัยที่เป็นประชากร พบว่า ลำดับแรก คือ ดำเนินการให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และรับผิดชอบดูแลโครงการต่าง ๆ และติดตามผลให้ดำเนินไปตามวัตถุประสงค์ (6 แห่ง) รองลงมาอันดับ 3 คือ กำหนดทิศทาง และกลุ่มเป้าหมายที่จะให้บริการวิชาการแก่สังคมให้ชัดเจน

และประสานงานกับหน่วยงานภายใน และภายนอกสถาบัน (3 แห่ง) ส่วนลำดับสุดท้าย คือเสริมสร้างและธำรงรักษาคุณธรรมอันก่อให้เกิดการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข และส่งเสริมความสามัคคีระหว่างนักศึกษา และทัศนคติที่ดีระหว่างฝ่ายบริหารและนักศึกษา (1 แห่ง)

5. กิจกรรมด้านบริการวิชาการแก่สังคม

ตารางที่ 14 จำนวนโครงการบริการวิชาการแก่สังคมจำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา	: สถาบันในกท.ม:	: สถาบันต่างจว.	: รวม	: หมายเหตุ
	จำนวนโครงการ	จำนวนโครงการ	จำนวนโครงการ	
1. สาขาลังคมศาสตร์	8	17	25	1. ชื่อและจำนวนโครงการบริการ
2. สาขาวิชาแพทยศาสตร์ พยาบาล	16	1	17	วิชาการแก่สังคม
3. สาขามนุษย์ศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา	2	8	10	อยู่ในภาคผนวก ข
4. สาขาเกษตรศาสตร์	-	9	9	2. โครงการงานบริการวิชาการแก่
5. สาขานิติศาสตร์	1	6	7	สังคมบาง โครง-
6. สาขาวิทยาศาสตร์	2	4	6	การจำแนกได้
7. สาขาวิศวกรรมศาสตร์	4	-	4	หลายสาขาวิชา
8. สาขาวิจิตรศิลป์และประยุกต์	-	-	-	

จากตารางที่ 14 พบว่า โครงการบริการวิชาการแก่สังคมที่วิทยาลัยเอกชนดำเนินการมากที่สุดเป็นการบริการวิชาการแก่สังคมสาขาลังคมศาสตร์ (25 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 เป็นการบริการวิชาการแก่สังคมสาขาแพทยศาสตร์ พยาบาล (17 โครงการ) รองลงมาอันดับ 3 เป็นการบริการวิชาการแก่สังคมสาขามนุษย์ศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา (10 โครงการ) ลำดับสุดท้ายเป็นการบริการวิชาการแก่สังคมสาขาวิศวกรรมศาสตร์ (4 โครงการ) ส่วนการบริการวิชาการแก่สังคมสาขาวิจิตรศิลป์ และประยุกต์ วิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่ง ไม่เคยให้บริการวิชาการแก่สังคมในสาขานี้เลย

ในการวิเคราะห์แยกตามสถานที่ตั้งกรุงเทพฯ ต่างจังหวัด พบว่า วิทยาลัยเอกชนที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ ได้ดำเนินการให้บริการวิชาการแก่สังคม มากที่สุดคือ สาขาแพทยศาสตร์ พยาบาล

(16 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 เป็นการให้บริการวิชาการแก่สังคมศาสตร์ (8 โครงการ) รองลงมาอันดับ 3 เป็นการให้บริการวิชาการแก่สังคมสาขาวิศวกรรมศาสตร์ (4 โครงการ) ลำดับสุดท้ายเป็นการให้บริการวิชาการแก่สังคมสาขานิติศาสตร์ (1 โครงการ) ส่วนวิทยาลัยเอกชนที่ตั้งอยู่ต่างจังหวัดได้ดำเนินการให้บริการวิชาการแก่สังคมสูงสุด คือ สาขาสังคมศาสตร์ (17 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 เป็นการให้บริการวิชาการแก่สังคมสาขาเกษตรศาสตร์ (9 โครงการ) รองลงมาอันดับ 3 เป็นการให้บริการวิชาการแก่สังคมสาขามนุษยศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา (8 โครงการ) ส่วนลำดับสุดท้ายเป็นการให้บริการวิชาการแก่สังคมสาขาแพทยศาสตร์ พยาบาล (1 โครงการ)

ในการวิเคราะห์แยกตามลักษณะและประเภทของสถาบัน พบว่า สถาบันที่เปิดสอนหลายสาขาวิชาดำเนินการให้บริการวิชาการแก่สังคม มากที่สุด คือ สาขาวิชาสังคมศาสตร์ (19 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 เป็นการให้บริการวิชาการแก่สังคมสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ (8 โครงการ) รองลงมาอันดับ 3 เป็นการให้บริการวิชาการแก่สังคมสาขานิติศาสตร์ (7 โครงการ)

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา ให้บริการวิชาการแก่สังคมเฉพาะสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา เท่านั้น (4 โครงการ)

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ให้บริการวิชาการแก่สังคม เฉพาะสาขาวิชาแพทยศาสตร์ พยาบาลเท่านั้น (16 โครงการ)

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาสังคมศาสตร์ให้บริการวิชาการแก่สังคมเฉพาะสาขาสังคมศาสตร์เท่านั้น (6 โครงการ)

ตารางที่ 15 จำนวน โครงการบริการวิชาการแก่สังคมจำแนกตามลักษณะรูปแบบของกิจกรรม

ลักษณะรูปแบบของกิจกรรม ด้านบริการวิชาการแก่สังคม	: สถาบันในท.ม	: สถาบันต่างจว.	: รวม จำนวนโครงการ
ฝึกอบรม	3	9	12
เอกสาร - ตำรา	6	6	12
จัดนิทรรศการ	5	1	6
บริการตรวจสอบสุขภาพ	6	-	6
ออกปฏิบัติงานในท้องถิ่น	4	2	6
อภิปราย และสัมมนา	2	4	6
หลักสูตรระยะสั้น	1	4	5
บรรยาย	4	1	5
สอน	4	-	4
เผยแพร่ความรู้ทางสื่อมวลชน	-	2	2
การศึกษาต่อเนื่อง	2	-	2
จัดปาฐกถา	-	1	1

จากตารางที่ 15 พบว่า วิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่งดำเนินการจัดกิจกรรมด้านบริการวิชาการโดยมีลักษณะรูปแบบการบริการวิชาการแก่สังคม มากที่สุด คือ ฝึกอบรม จัดนิพนธ์เอกสาร และตำราแจก (รูปแบบละ 12 โครงการ) รองลงมาอันดับ 3 คือ จัดนิทรรศการ บริการตรวจสอบสุขภาพ ออกปฏิบัติงานในท้องถิ่น อภิปรายและสัมมนา (รูปแบบละ 6 โครงการ) ส่วนลำดับสุดท้ายคือจัดปาฐกถา (1 โครงการ) นอกจากนี้ยังมีลักษณะรูปแบบบริการวิชาการแก่สังคมที่วิทยาลัยเอกชนจัด คือ หาทุนการศึกษาให้มูลนิธิ รับบริจาคสิ่งของ และให้บริการเรื่องอุปกรณ์และสถานที่ เป็นต้น

ในการวิเคราะห์แยกตามสถานที่ตั้งกรุงเทพฯ ต่างจังหวัด พบว่า วิทยาลัยเอกชนที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ ได้ดำเนินการให้บริการวิชาการแก่สังคมมากที่สุดอันดับแรก คือ รูปแบบจัดนิพนธ์เอกสารและตำรา และบริการตรวจสอบสุขภาพ (รูปแบบละ 6 โครงการ) รองลงมาอันดับ 3 คือ การจัดนิทรรศการ (5 โครงการ) ส่วนอันดับสุดท้าย คือดำเนินการให้บริการวิชาการแก่สังคมรูปแบบหลักสูตรระยะสั้น (1 โครงการ) ส่วนวิทยาลัยเอกชนที่ตั้งอยู่ต่างจังหวัด ได้ดำเนินการให้

บริการวิชาการแก่สังคมคือ รูปแบบฝึกอบรมมากที่สุด (9 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 ดำเนินการให้บริการวิชาการแก่สังคม รูปแบบพิมพ์เอกสารและตำราแจก (6 โครงการ) รองลงมาอันดับ 3 ดำเนินการให้บริการวิชาการแก่สังคมรูปแบบอภิปรายและสัมมนา หลักสูตรระยะสั้น (รูปแบบละ 4 โครงการ) ส่วนอันดับสุดท้ายดำเนินการให้บริการวิชาการแก่สังคมรูปแบบจัดนิทรรศการ บรรยายและจัดปาฐกถา (รูปแบบละ 1 โครงการ)

ในการวิเคราะห์แยกตามลักษณะและประเภทของสถาบัน พบว่า สถาบันที่เปิดสอนหลายสาขาวิชาดำเนินการให้บริการแก่สังคม มากที่สุด คือ รูปแบบฝึกอบรม (8 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 ดำเนินการให้บริการวิชาการแก่สังคม รูปแบบพิมพ์เอกสารและตำราแจก (5 โครงการ) รองลงมาอันดับ 3 ดำเนินการให้บริการวิชาการแก่สังคมรูปแบบอภิปรายและสัมมนา หลักสูตรระยะสั้น และบรรยาย (รูปแบบละ 4 โครงการ) อันดับสุดท้ายดำเนินการให้บริการวิชาการแก่สังคม รูปแบบ สอน และเผยแพร่ความรู้ทางสื่อมวลชน (รูปแบบละ 1 โครงการ)

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสตร์ เทววิทยา ให้บริการวิชาการแก่สังคมมากที่สุด คือ รูปแบบฝึกอบรม (2 โครงการ) และต่ำสุดให้บริการวิชาการแก่สังคมรูปแบบเอกสาร และตำรา อภิปรายและสัมมนา และหลักสูตรระยะสั้น (รูปแบบละ 1 โครงการ)

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ให้บริการวิชาการแก่สังคม มากที่สุดรูปแบบบริการตรวจสอบสุขภาพ (6 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 ดำเนินการให้บริการวิชาการแก่สังคมรูปแบบจัดนิทรรศการและออกปฏิบัติงานในท้องถิ่น (รูปแบบละ 4 โครงการ) อันดับสุดท้ายดำเนินการให้บริการวิชาการแก่สังคม รูปแบบ บรรยาย อภิปราย และสัมมนา (รูปแบบละ 1 โครงการ)

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาสังคมศาสตร์ให้บริการวิชาการแก่สังคม มากที่สุดรูปแบบพิมพ์เอกสาร และตำราแจก (3 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 ดำเนินการให้บริการวิชาการแก่สังคมรูปแบบฝึกอบรม (2 โครงการ) และอันดับสุดท้ายดำเนินการให้บริการแก่สังคมรูปแบบเผยแพร่ความรู้ทางสื่อมวลชน และจัดปาฐกถา (รูปแบบละ 1 โครงการ)

ตารางที่ 16 จำนวนโครงการจำแนกตามกลุ่มบุคคลผู้รับบริการ

กลุ่มบุคคลผู้รับบริการ	: จำนวนโครงการ	: จัดลำดับ
บุคคลทั่วไป	21	1
คณาจารย์	16	2
นักเรียน นักศึกษา	15	3
ประชาชนในท้องถิ่น	12	4
หน่วยงานของรัฐและเอกชน	11	5
สตรีแม่บ้าน	6	4
เกษตรกร	4	7

จากตาราง 16 พบว่า กลุ่มบุคคลผู้รับบริการด้านวิชาการแก่สังคมจากวิทยาลัยเอกชน ส่วนมากอันดับ 1 คือ บุคคลทั่วไป (21 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 คือ คณาจารย์ (16 โครงการ) รองลงมาอันดับ 3 คือ นักเรียน นักศึกษา (15 โครงการ) ส่วนลำดับสุดท้ายคือ เกษตรกร (4 โครงการ) นอกจากนี้ยังมีกลุ่มอื่น ที่มารับบริการวิชาการแก่ชุมชนจากวิทยาลัย เอกชน คือ เจ้าหน้าที่ของกรมไปรษณีย์โทรเลข ผู้ตรวจการโรงพยาบาลเอกชน ห้างร้าน บริษัท และพนักงานของโรงงานต่าง ๆ ที่ตั้งอยู่ใกล้สถาบัน

6. การสนับสนุนส่งเสริมกิจกรรมด้านบริการวิชาการแก่สังคม

จากการสำรวจ พบว่า กลุ่มวิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่ง ได้มีการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนด้านบริการวิชาการแก่สังคม 12 แห่ง ไม่ได้จัดสรรงบประมาณสนับสนุน 3 แห่ง และการจัดสรรงบประมาณให้ในวิทยาลัย เอกชนจะไม่เปิดเผยตัวเลขให้ด้วยเหตุผลเชิงบริหาร แต่ได้รายละเอียดในเรื่องวิธีการจัดสรรงบประมาณ ซึ่งพบว่ามี 2 วิธี

1. จัดสรรงบประมาณเป็นสัดส่วนในด้านบริการวิชาการแก่สังคมมี 6 แห่ง เป็นวิทยาลัยในกรุงเทพฯ 3 แห่ง และวิทยาลัยในต่างจังหวัด 3 แห่ง

2. จัดสรรงบประมาณตามโครงการ กล่าวคือ กิจกรรมใดที่จัดขึ้นจะต้องได้รับอนุมัติโครงการจัดงาน รายละเอียดต่าง ๆ และงบประมาณรายจ่ายของกิจกรรมโดยเสนออนุมัติต่อผู้บริหาร และทางสถาบันจะต้องจัดสรรเงินให้ตามโครงการที่เสนอมาในแต่ละโครงการมี 6 แห่ง เป็นวิทยาลัยในกรุงเทพฯ 3 แห่ง และวิทยาลัยในต่างจังหวัด 3 แห่ง

นอกจากนี้บางวิทยาลัยไม่จำเป็นต้องใช้งบประมาณจากสถาบัน เพราะจัดบริการวิชาการในรูปแบบลักษณะที่เก็บเงินค่าบริการวิชาการแก่สังคมจากผู้รับบริการ

จากการสัมภาษณ์เพิ่มเติม ในเรื่องการสนับสนุนกิจกรรมด้านบริการวิชาการแก่สังคม พบว่า นอกจากการสนับสนุนเรื่องงบประมาณแล้ว บางวิทยาลัยยังมีการสนับสนุนในเรื่องอื่นอีก คือ เรื่องการจัดหาอุปกรณ์สำหรับจัดบริการวิชาการแก่สังคม และให้สวัสดิการอาจารย์ในเรื่องเบี้ยเลี้ยง ค่าล่วงเวลาและค่าเดินทาง

7. หน่วยงานภายนอกที่สนับสนุนกิจกรรมด้านบริการวิชาการแก่สังคม

หน่วยงานภายนอกที่สนับสนุนกิจกรรมด้านบริการวิชาการแก่สังคม คือ ทบวงมหาวิทยาลัย มูลนิธิป่อเต็กตึ๊ง สมาคมคาทอลิกแห่งประเทศไทย โรงพยาบาลเอกชน เช่น โรงพยาบาลกรุงเทพคริสเตียน โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ กระทรวงต่าง ๆ เช่น กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงสาธารณสุข เป็นต้น

8. การประเมินผลกิจกรรมด้านบริการวิชาการแก่สังคม

วิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่ง ได้มีการจัดทำ การประเมินผลกิจกรรมบริการวิชาการแก่สังคม 10 แห่ง อีก 5 แห่ง ไม่ได้ประเมินผล รูปแบบของการประเมินผลคือ แบบสอบถาม ข้อมูลทางจดหมาย ประชุมระดมความคิดเห็นหาแนวทางพัฒนาแก้ไข วิจัย สังเกต และซักถาม

9. ผลกระทบต่อสถาบันและสังคม

จากการสัมภาษณ์ พบว่า การดำเนินการจัดกิจกรรมด้านบริการวิชาการแก่สังคมมีผลกระทบต่อสถาบันและต่อสังคม ดังนี้คือ

9.1 ผลกระทบต่อสถาบันในทางดี

1. ทำให้สถาบันเป็นที่รู้จักและเชื่อถือของบุคคลและหน่วยงาน โดยทั่วไป
2. ทำให้วิทยาลัยโดยเฉพาะอาจารย์และนักศึกษามีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ และสามารถที่จะนำความรู้ต่าง ๆ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียน การสอน และปรับปรุงหลักสูตร เพื่อผลิตบัณฑิตให้เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถตามความต้องการของสังคม

3. ทำให้นักศึกษาเกิดประสบการณ์ในภาคปฏิบัติมากขึ้น

9.2 ผลกระทบต่อสถาบันในทางที่ไม่ดี

1. มีผลกระทบต่อเวลาเรียน เวลาสอน
2. เสียค่าใช้จ่ายมาก บางครั้งผลที่ออกมาไม่คุ้มกับที่ลงทุน

9.3 ผลกระทบต่อสังคม มีแต่ผลกระทบที่ดีคือ

1. ทำให้ประชาชนซึ่งเป็นบุคคลในสังคมได้รับความรู้เพิ่มเติมขึ้น
2. เสริมสร้างคุณภาพชีวิตให้แก่คนในสังคม

10. ปัญหาและแนวทางแก้ไข

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่ง พบว่า วิทยาลัยเอกชนประสบปัญหาในการดำเนินงานกิจกรรมด้านบริการวิชาการแก่สังคมในภาพรวมโดยทั่วไป คือ

1. ความจำกัดด้านงบประมาณ
2. ขาดบุคลากรที่มีประสบการณ์ และอุทิศตนในด้านบริการวิชาการแก่สังคมอย่างจริงจัง และต่อเนื่อง

วิทยาลัยที่อยู่ในกรุงเทพฯ ประสบปัญหาค่อนข้างคลึงกับวิทยาลัยที่เปิดสอนหลายสาขาวิชาและวิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ คืออาจารย์และนักศึกษาไม่ค่อยมีเวลาว่างที่จะร่วมกิจกรรมบริการวิชาการแก่สังคม โดยเฉพาะวิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ เพราะอาจารย์ต้องสอนและนิเทศ ส่วนนักศึกษาต้องเรียนทั้งทฤษฎี และต้องฝึกงาน

วิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในต่างจังหวัดประสบปัญหาคือ ผู้รับบริการไม่ค่อยสนใจที่จะมารับบริการ

ส่วนวิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชามนุษย์ศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา และวิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาสังคมศาสตร์ ไม่มีปัญหาในการดำเนินการด้านบริการวิชาการ แก่สังคม

แนวทางแก้ไขปัญหา (ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชน, สัมภาษณ์)

1. สถาบันควรมีระบบจูงใจที่เหมาะสมโดยการจัดสวัสดิการให้อาจารย์
2. สถาบันควรจัดบริการวิชาการแก่สังคมในช่วงที่อาจารย์ส่วนใหญ่ ในสถาบันว่าง เช่น ระยะเวลาปิดภาคการศึกษา
3. สถาบันควรวาง โครงการบริการวิชาการแก่สังคมเป็นปีการศึกษา และจัดเลี้ยงกับช่วงเวลาเรียน
4. สถาบันควรประชาสัมพันธ์ให้ผู้รับบริการเห็นถึงประโยชน์ของการมารับบริการ

ข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลด้านบริการวิชาการแก่สังคม

1. ข้อมูลในการวิจัยนี้เก็บเท่าที่สถาบันทำสถิติไว้ อาจมีโครงการอื่นนอกเหนือจากนี้
2. นอกจากกิจกรรมที่เป็นโครงการ ยังมีกิจกรรมอื่นนอกเหนือออกมาในรูปแบบการฝึกงานในหลักสูตรซึ่งไม่ได้นำมารวมกับโครงการ

ภารกิจด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

ภารกิจด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมจะเป็นภารกิจที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชน จะมีบทบาท

การดำเนินงานน้อยกว่าด้านอื่น ๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้งบประมาณมาก และดูเหมือนมิได้มีผลโดยตรงต่อการผลิตบัณฑิต แต่ในความเป็นจริงแล้วภารกิจนี้มีความสัมพันธ์กับการสร้างบัณฑิตให้มีลักษณะของความเป็นไทยและการธำรงไทยได้อย่างดีที่สุด ดังนั้นหลาย ๆ สถาบันจึงมิได้ละเลยในภารกิจของการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. นโยบายด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่ง ปรากฏว่าวิทยาลัยเอกชน 6 แห่ง ไม่ได้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับภารกิจด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไว้ มีวิทยาลัยเอกชน 9 แห่งที่กำหนดนโยบาย ซึ่งสรุปได้ดังนี้คือ ส่งเสริม ปลูกฝัง เผยแพร่ และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมตลอดจนประเพณีไทย ส่วนวิทยาลัยเอกชนที่ตั้งอยู่ต่างจังหวัดจะมุ่งเน้นในศิลปวัฒนธรรม และประเพณีพื้นบ้านในท้องถิ่นที่สถาบันตั้งอยู่

2. วัตถุประสงค์ด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

ตารางที่ 17 วัตถุประสงค์ด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

วัตถุประสงค์ด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม	ความถี่	จัดลำดับ
	N = 15	
1. เพื่อให้ความรู้และ เสริมสร้างบรรยากาศในการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และจิตสำนึกแก่นักศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้อง	14	1
2. เพื่อส่งเสริม ฟื้นฟู และรักษาไว้ซึ่งศิลปวัฒนธรรม ชนบทธรรมเนียม ประเพณีอันดีงามของชาติ	13	2
3. เพื่อค้นคว้า รวบรวม และวิจัยด้านศิลปวัฒนธรรม	5	3
4. เพื่อส่งเสริมให้เกิดความสามัคคีโดยอาศัยศิลปวัฒนธรรม	3	4
5. เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจทางศาสนา และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้	2	5
6. เพื่อสนองต่อวัตถุประสงค์หลักข้อหนึ่งของหน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษา เอกชน	1	6

จากตารางที่ 17 พบว่า วัตถุประสงค์ด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมที่แต่ละวิทยาลัย กำหนดนั้นมากที่สุด คือ เพื่อให้ความรู้และเสริมสร้างบรรยากาศในการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และจิตสำนึกแก่นักศึกษา และผู้สนใจ (14 แห่ง) รองลงมาอันดับ 2 เพื่อส่งเสริมฟื้นฟู และรักษา ไว้ซึ่งศิลปวัฒนธรรม ชนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของชาติ (13 แห่ง) และรองลงมาอันดับ 3 เพื่อศึกษาค้นคว้า รวบรวมและวิจัยด้านศิลปวัฒนธรรม (5 แห่ง) ส่วนลำดับสุดท้ายคือ เพื่อสนอง ต่อวัตถุประสงค์หลักข้อหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

3. หน่วยงานหรือองค์กรที่รับผิดชอบด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

วิทยาลัยเอกชนที่เป็นประชากรทั้ง 15 แห่งนั้นมีหน่วยงาน และองค์กรที่รับผิดชอบ ด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมทั้ง 15 แห่ง สำหรับชื่อขององค์กรหรือหน่วยงานดังกล่าวนั้น แต่ละ วิทยาลัยจะกำหนดชื่อเฉพาะของตนเอง เช่น สโมสรนักศึกษา ฝ่ายกิจกรรมนักศึกษา ชมรมต่าง ๆ เช่น ชมรมบันเทิง ชมรมพิธีกรรมทางศาสนา และพิธีการอื่น ๆ และชมรมอิสาน ชมรมศิลป วัฒนธรรม ฯลฯ ศูนย์ต่าง ๆ เช่น ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมไทย ศูนย์อิสานศึกษา และหน่วยงานและคณะ กรรมการของวิทยาลัย เป็นต้น

จากการสำรวจพบว่า หน่วยงาน และองค์กรที่รับผิดชอบด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมนั้น ร้อยละ 57.14 ของประชากรจะก่อตั้งหน่วยงานนี้พร้อม ๆ กับการก่อตั้งวิทยาลัย ร้อยละ 28.57 จะก่อตั้งหน่วยงานนี้ หลังจากการก่อตั้งวิทยาลัย 1-4 ปี และร้อยละ 14.29 จะก่อตั้งหน่วย งานนี้หลังจากการสถาปนาวิทยาลัย 15-16 ปี

4. หน้าที่ และความรับผิดชอบของหน่วยงานด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

ตารางที่ 18 หน้าที่และความรับผิดชอบของหน่วยงานด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

หน้าที่และความรับผิดชอบของหน่วยงานด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม : ความถี่ : จัดลำดับ		
N = 15		
1. จัดกิจกรรมเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีและศิลปวัฒนธรรม	10	1
2. ส่งเสริมและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของชาติ	8	2
3. ให้ความร่วมมือกับองค์กรต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกในการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม	7	3
4. สนับสนุนการดำเนินงานด้านศิลปวัฒนธรรม	6	3
5. ดำเนินการวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรม	2	5
6. ส่งเสริมการจัดวิทยากร และผู้รู้มาบรรยายแก่นักศึกษา ผู้สนใจ	2	5
7. เป็นหน่วยงานจัดพิธี ศาสนกิจ และพิธีกรรมต่าง ๆ	1	7
8. ติดตามผลการดำเนินงานต่าง ๆ	1	7

จากตารางที่ 18 พบว่า หน้าที่และความรับผิดชอบของหน่วยงานด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของทุกวิทยาลัยที่เป็นประชากรมากที่สุด คือ จัดกิจกรรมเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีและศิลปวัฒนธรรม (10 แห่ง) รองลงมาอันดับ 2 คือ ส่งเสริมอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของชาติ (8 แห่ง) รองลงมาอันดับ 3 คือ ให้ความร่วมมือกับองค์กรต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกในการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม (7 แห่ง) ส่วนลำดับสุดท้ายคือ เป็นหน่วยงานจัดพิธีศาสนกิจ และพิธีกรรมต่าง ๆ และติดตามผลการดำเนินงานต่าง ๆ (1 แห่ง)

5. กิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

ตารางที่ 19 โครงการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมจำแนกตามประเภทของกิจกรรม

ประเภทของกิจกรรม	: สถาบันในกท.ม	: สถาบันต่างจว.	: รวม
ด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม	จำนวนโครงการ	จำนวนโครงการ	จำนวนโครงการ
1. ประเภทส่งเสริม อนุรักษ์ฟื้นฟู			
ศิลปวัฒนธรรม และศาสนา	12	4	16
2. ประเภทการสอน อบรม	4	7	11
3. ประเภทการจัดประกวด จัดแข่งขัน	2	8	10
4. ประเภทวิจัยการศึกษา การ			
รวบรวม	1	7	8
5. ประเภทการประชาสัมพันธ์	1	5	6
6. ประเภทประสานงานติดต่อ	1	-	1
7. ประเภททัศนศึกษา	-	1	1

จากตารางที่ 19 พบว่า วิทยาลัยเอกชนดำเนินการจัดกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมมากที่สุดอันดับ 1 คือ ประเภทส่งเสริม อนุรักษ์ ฟื้นฟู ศิลปวัฒนธรรม และศาสนา (16 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 ดำเนินการจัดกิจกรรมประเภทสอน อบรม (11 โครงการ) รองลงมาอันดับ 3 ดำเนินการจัดกิจกรรมประเภทการจัดประกวด จัดแข่งขัน (10 โครงการ) ส่วนลำดับสุดท้ายดำเนินการจัดกิจกรรมประเภทประสานงานติดต่อ และประเภท ทัศนศึกษา (ประเภทละ 1 โครงการ)

ในการวิเคราะห์แยกตามสถานที่ตั้งกรุงเทพฯ ต่างจังหวัด พบว่า วิทยาลัยเอกชนที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ ได้ดำเนินการจัดกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม มากที่สุดอันดับ 1 คือ ประเภทส่งเสริม อนุรักษ์ ฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม และศาสนา (12 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 ดำเนินการจัดกิจกรรมประเภทการสอน อบรม (4 โครงการ) รองลงมาอันดับ 3 ดำเนินการจัดกิจกรรมประเภทการจัดประกวด จัดแข่งขัน (2 โครงการ) อันดับสุดท้ายดำเนินการจัดกิจกรรมประเภทวิจัยการศึกษา การรวบรวม ประเภทการประชาสัมพันธ์ และประเภทประสานงานติดต่อ (ประเภทละ 1 โครงการ) ส่วนวิทยาลัยเอกชนที่ตั้งอยู่ต่างจังหวัดดำเนินการจัดกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมมากที่สุดอันดับ 1 คือ ประเภทจัดการประกวด จัดการแข่งขัน (8 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 ดำเนินการจัดกิจกรรมประเภทการสอน อบรม และ

ประเภทวิจัยการศึกษา การรวบรวม (ประเภทละ 7 โครงการ) ส่วนลำดับสุดท้าย ดำเนินการจัดกิจกรรมประเภททัศนศึกษา (1 โครงการ)

ส่วนในการวิเคราะห์แยกตามลักษณะและประเภทของสถาบัน พบว่า สถาบันที่เปิดสอนหลายสาขาวิชาดำเนินการจัดกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมมากที่สุดอันดับ 1 คือประเภทส่งเสริม อนุรักษ์ ฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม และศาสนา (8 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 ดำเนินการจัดกิจกรรมประเภทการวิจัยการศึกษา การรวบรวม (7 โครงการ) รองลงมาอันดับ 3 ดำเนินการจัดกิจกรรมประเภทการจัดประกวด จัดแข่งขัน (6 โครงการ) ส่วนลำดับสุดท้าย ดำเนินการจัดกิจกรรมประเภทการประชาสัมพันธ์ (3 โครงการ)

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา ดำเนินการจัดกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ประเภทการสอน อบรม และประเภทประสานงานติดต่อ (1 โครงการ)

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ ดำเนินการจัดกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมมากที่สุดอันดับ 1 คือ ประเภทส่งเสริมอนุรักษ์ ฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม และศาสนา (7 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 ดำเนินการจัดกิจกรรมประเภทการสอน อบรม และประเภทการจัดประกวด จัดแข่งขัน (ประเภทละ 2 โครงการ) ส่วนลำดับสุดท้าย คือ ประเภทการวิจัยการศึกษา การรวบรวม และประเภทประสานงานติดต่อ (ประเภทละ 1 โครงการ)

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาสังคมศาสตร์ ดำเนินการจัดกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมมากที่สุดอันดับ 1 คือ ประเภทการสอน อบรม (4 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 ดำเนินการจัดกิจกรรมประเภทการประชาสัมพันธ์ (3 โครงการ) รองลงมาอันดับ 3 ดำเนินการจัดกิจกรรมประเภทการจัดประกวด จัดแข่งขันและประเภทประสานงานติดต่อ (ประเภทละ 2 โครงการ) ส่วนลำดับสุดท้ายคือ ประเภทส่งเสริมอนุรักษ์ ฟื้นฟู ศิลปวัฒนธรรม และศาสนา (1 โครงการ)

ตารางที่ 20 โครงการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมจำแนกตามรูปแบบของกิจกรรม

รูปแบบของกิจกรรม ด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม	: สถาบันในกท.ม	: สถาบันต่างจว.	: รวม จำนวนโครงการ
1. จัดงานประเพณี	10	4	14
2. สอนและอบรม	3	7	10
3. จัดการประกวด	2	8	10
4. จัดการแข่งขัน	1	8	9
5. วางโครงการศึกษา และวิจัย	-	6	6
6. จัดการแสดง และสาธิต	1	4	5
7. จัดนิทรรศการ	1	4	5
8. จัดทำทะเบียนและรวบรวมข้อมูล	1	1	2
9. จัดอภิปราย และปาฐกถา	-	-	1
10. พิมพ์เอกสารออกเผยแพร่	-	1	1
11. จัดทำนิทรรศน์ หรือหอวัฒนธรรม	-	1	1
12. ตูงานทัศนศึกษาในสถานที่ต่าง ๆ	-	1	1

จากตารางที่ 20 พบว่า วิทยาลัยเอกชน แต่ละแห่งดำเนินการจัดกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยมีรูปแบบการดำเนินการมากที่สุดอันดับ 1 คือ จัดงานประเพณี (14 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 ดำเนินการจัดกิจกรรมรูปแบบสอน อบรม และจัดการประกวด (รูปแบบละ 10 โครงการ) ส่วนอันดับสุดท้ายดำเนินการจัดกิจกรรมรูปแบบจัดอภิปราย และปาฐกถา รูปแบบพิมพ์เอกสารออกเผยแพร่ รูปแบบจัดทำนิทรรศน์ หรือหอวัฒนธรรม และรูปแบบตูงานทัศนศึกษาในสถานที่ต่าง ๆ (รูปแบบละ 1 โครงการ)

ในการวิเคราะห์แยกตามสถานที่ตั้งกรุงเทพฯ ต่างจังหวัด พบว่า วิทยาลัยเอกชนที่ตั้งในกรุงเทพฯ ได้ดำเนินการจัดกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยมีรูปแบบการดำเนินการมากที่สุดอันดับ 1 คือ จัดงานประเพณี (10 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 ดำเนินการจัดกิจกรรมรูปแบบ สอนและอบรม (3 โครงการ) รองลงมาอันดับ 3 ดำเนินการจัดกิจกรรมรูปแบบจัดการประกวด (2 โครงการ) ส่วนวิทยาลัยเอกชนที่ตั้งอยู่ต่างจังหวัดได้ดำเนินการจัดกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยมีรูปแบบการดำเนินการมากที่สุดอันดับ 1 คือ จัดการประกวด และจัดการแข่งขัน (รูปแบบละ 8 โครงการ) รองลงมาอันดับ 3 ดำเนินการจัดกิจกรรมรูปแบบสอน

และอบรม (7 โครงการ)

ในการวิเคราะห์แยกตามลักษณะและประเภทของสถาบัน พบว่า สถาบันที่เปิดสอนหลายสาขาวิชาดำเนินการจัดกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยมีรูปแบบการจัดมากที่สุดอันดับ 1 คือ จัดการประกวด (7 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 ดำเนินการจัดกิจกรรมรูปแบบ จัดงานประเพณี รูปแบบจัดการแข่งขัน และรูปแบบวางโครงการศึกษา และวิจัย (รูปแบบละ 6 โครงการ)

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา ดำเนินการจัดกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม คือ สอนและอบรม และรูปแบบการจัดตั้งชมรม (รูปแบบละ 1 โครงการ)

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ ดำเนินการจัดกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยมีรูปแบบการจัดมากที่สุดอันดับ 1 คือ จัดงานประเพณี (6 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 ดำเนินการจัดกิจกรรมรูปแบบสอนและอบรม (2 โครงการ) รองลงมาอันดับ 3 ดำเนินการจัดกิจกรรมรูปแบบจัดการประกวด รูปแบบจัดการแข่งขัน รูปแบบจัดนิทรรศการ รูปแบบจัดตั้งชมรมและกลุ่มผู้สนใจ และรูปแบบจัดทำทะเบียนและรวบรวมข้อมูล (รูปแบบละ 1 โครงการ)

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาสังคมศาสตร์ ดำเนินการจัดกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยมีรูปแบบการจัดมากที่สุด อันดับ 1 คือ สอนและอบรม (4 โครงการ) รองลงมาอันดับ 2 จัดกิจกรรมรูปแบบจัดนิทรรศการ (3 โครงการ) รองลงมาอันดับ 3 จัดกิจกรรมรูปแบบจัดงานประเพณี รูปแบบจัดการประกวด และรูปแบบจัดการแข่งขัน (รูปแบบละ 2 โครงการ)

6. การสนับสนุนส่งเสริมกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

จากการสำรวจพบว่า กลุ่มวิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่ง ได้จัดสรรงบประมาณสนับสนุนด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และการจัดสรรงบประมาณให้แก่นักศึกษาเอกชนจะไม่เปิดเผยตัวเลขให้ด้วยเหตุผลเชิงบริหาร แต่ได้ให้รายละเอียดในเรื่องวิธีการจัดสรรงบประมาณ ซึ่งพบว่ามี 2 วิธี คือ

1. จัดสรรงบประมาณเป็นสัดส่วนในด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม มี 6 แห่งเป็นวิทยาลัยในกรุงเทพฯ 3 แห่ง และวิทยาลัยในต่างจังหวัด 3 แห่ง
2. จัดสรรงบประมาณตามโครงการกล่าวคือ กิจกรรมใดที่จัดขึ้นจะต้องได้รับอนุมัติโครงการจัดงาน รายละเอียดต่าง ๆ และงบประมาณรายจ่ายของกิจกรรมโดยเสนออนุมัติต่อผู้บริหาร และทางสถาบันจะจัดสรรเงินให้ตามโครงการที่เสนอมานี้ในแต่ละโครงการ มี 3 แห่งเป็นวิทยาลัยในกรุงเทพฯ 1 แห่ง และวิทยาลัยในต่างจังหวัด 2 แห่ง

ส่วนอีก 6 วิทยาลัย ไม่ได้ระบุวิธีการจัดสรรงบประมาณ

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชนในเรื่องการสนับสนุนกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม พบว่า วิทยาลัยเอกชนได้ให้การสนับสนุนในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. จัดหาอาจารย์จากกรมศิลปากร มาฝึกสอนดนตรีไทยให้นักศึกษา โดยไม่เก็บค่าเล่าเรียน

2. สถาบันพยายามจัดเวลาให้อาจารย์ และนักศึกษาได้ร่วมทำกิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรมมากขึ้น

3. สถาบันให้ทุนการศึกษาแก่นักดนตรีไทยของสถาบัน

7. ผลกระทบต่อสถาบัน และสังคม

จากการสัมภาษณ์ พบว่า การดำเนินการจัดกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม มีผลกระทบต่อสถาบัน และต่อสังคม ดังนี้คือ

7.1 ผลกระทบต่อสถาบันมีแต่ผลกระทบที่ดีคือ

1. เสริมสร้างชื่อเสียงให้แก่สถาบัน
2. ช่วยให้นักศึกษา และอาจารย์ได้รับการผ่อนคลาย
3. ทำให้นักศึกษามีคุณธรรม ระเบียบวินัยดีขึ้น
4. ทำให้นักศึกษาได้มีการแสดงออกในความสามารถและในขณะเดียวกันก็

รักษาศิลปวัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีไทย

นอกจากนี้มีบางสถาบันที่มีผลกระทบในทางที่แตกต่างจากสถาบันอื่น คือทำให้นักศึกษาและอาจารย์ ได้มีโอกาสทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมในท้องถิ่นจังหวัดปทุมธานี (โครงการวิจัย 6 เรื่อง)

7.2 ผลกระทบต่อสังคมมีแต่ผลกระทบที่ดี คือ

1. อนุรักษ์ขนบธรรมเนียมประเพณีให้ดำรงอยู่
2. ช่วยลดุงเสถียรภาพของสังคม ทำให้ประชาชนภูมิใจในชาติ เกิดความผูกพันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (สามัคคีธรรม)

3. เป็นบรรทัดฐานควบคุมพฤติกรรมของสังคมให้สมาชิกดำเนินชีวิตอยู่อย่างมีศีลธรรม จริยธรรม โดยมีศิลปวัฒนธรรม เป็นเครื่องมือขัดเกลาให้การศึกษาอบรม

8. ปัญหาและแนวทางแก้ไข

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่งพบว่า วิทยาลัยเอกชน 10 แห่ง ไม่มีปัญหาในการดำเนินการจัดกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ส่วนวิทยาลัยเอกชนอีก 5 แห่งประสบปัญหาเฉพาะของสถาบัน คือ

1. ซาตบคูลากกรทึ่เข้าใจทางด้านคิลปวัฒนธรรมอย่างแท้จริง
แนวทางแก้ไข ศูนย์คิลปวัฒนธรรมของสถาบันพยายามที่จะคึกอบรมเผยแพร่ความคิด
ในด้านคิลปวัฒนธรรมกับบุคคลากรของสถาบัน (ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชน, สัมภาษณ์)
2. ไม่มีเวลาคึกซ้อมดนตรีไทย ซึ่งปัญหานี้เกิดขึ้นเฉพาะวิทยาลัยพยาบาล
แนวทางแก้ไข คือเนื่องจากนักศึกษาของวิทยาลัยพักอยู่ที่หอพักทุกคน ทางสถาบันจึง
กำหนดเวลาคึกซ้อมในช่วงเย็นประมาณ 18.00 น. (ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชน, สัมภาษณ์)
3. เวลาว่างของนักศึกษาแต่ละชั้นปีไม่ตรงกัน จึงทำให้การดำเนินงาน ไม่มี
ประสิทธิภาพ ซึ่งปัญหานี้ยังไม่สามารถแก้ไขได้ (ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชน, สัมภาษณ์)

ข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลด้านทำนุบำรุงคิลปวัฒนธรรม

สิ่งทีสถาบันดำเนินการนอกเหนือจากโครงการทีทางสถาบันได้ทำลิตได้ไว้ เช่น การสอน
แทรกในเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ไม่ได้นำมาเป็นข้อมูลในการวิจัย

ผลการวิจัยเกี่ยวกับภารกิจวิทยาลัยเอกชน ด้านผลิตบัณฑิต วิจัย บริการวิชาการแก่ชุมชน
และทำนุบำรุงคิลปวัฒนธรรม ในอดีตจนถึงปัจจุบัน เมื่อนำมาวิเคราะห์ พบว่า

1. ภารกิจด้านผลิตบัณฑิต ในรูปแบบกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิต พบว่า มีการจัด
กิจกรรม 4 ด้าน คือ ด้านพัฒนาคณาจารย์ ด้านวิชาการ ด้านเสริมสำนึกความรับผิดชอบต่อสังคม
ด้านพลานามัย ซึ่งการจัดกิจกรรมดังกล่าวของวิทยาลัยเอกชนตอบสนองกับวัตถุประสงค์ด้านกิจกรรม
เสริมการผลิตบัณฑิต (ดูตารางวัตถุประสงค์หน้า 47) กล่าวคือ

1.1 ในวัตถุประสงค์ของกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตทีวิทยาลัยเอกชนส่วนใหญ่กำหนด
นั้นลำดับแรกคือ สร้างจิตสำนึกในความรับผิดชอบ ระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณ
ในวิชาชีพ วิทยาลัยเอกชนได้จัดกิจกรรมในรูปการสอนสอดแทรกในวิชาต่าง ๆ เป็นประจำอยู่แล้ว
และยังมีกิจกรรมด้านการออกค่ายอาสาพัฒนา นอกจากนี้ยังมีการจัดกิจกรรมพิเศษเพื่อเสริมความ
เป็นบัณฑิตในสาขาวิชาชีพ เช่น บางวิทยาลัยจัดโครงการสัมมนาจริยธรรมทางธุรกิจ ซึ่งเป็นหลักสูตร
สั้น ๆ ทีบังคับให้นักศึกษาทุกคนเรียนทุกภาคการศึกษา ซึ่งโครงการดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อให้
นักศึกษามีโลกทัศน์กว้างขวาง เข้าใจปัญหาต่าง ๆ และประยุกต์หลักคุณธรรม จริยธรรม มาใช้แก้
ปัญหาต่าง ๆ อย่างสมเหตุสมผล โดยเจนาะอย่างยิ่งทีเกี่ยวข้องกับกรดำเนินธุรกิจเพื่อเสริมสร้าง
จิตสำนึกในความรับผิดชอบต่อสังคม และตระหนักในคุณค่าของคุณธรรมจรรยาบรรณในวิชาชีพที
นักธุรกิจพึงมี

นอกจากนี้ยังมีโครงการอื่น ๆ อีกทีวิทยาลัยต่าง ๆ ได้จัดกิจกรรมตอบสนองกับวัตถุประสงค์
ดังกล่าว โดยเฉพาะวิทยาลัยเฉพาะทางพยาบาลทั้ง 4 แห่ง ได้เน้นการผลิตบัณฑิตออกมา
ให้มีคุณธรรม จริยธรรม คือ ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ความเสียสละต่อส่วนรวม การมีคุณธรรม
และรักษาจรรยาบรรณของวิชาชีพพยาบาล ซึ่งในการทีจะให้บัณฑิตของสถาบันมีคุณสมบัติดังกล่าว

สถาบันได้จัดกิจกรรมคือ จัดประชุมอบรม โดยสถาบันมีโครงการพัฒนาคุณธรรมทุกสัปดาห์ ทุกภาค การศึกษาโดยเชิญผู้ทรงคุณวุฒิทางศาสนาอบรม นอกจากนี้คณาจารย์ทุกท่านของสถาบันร่วมมือในการสอนแทรกเน้นทุกรายวิชาทางพยาบาล รวมทั้งอาจารย์ที่ปรึกษาจะเน้นเรื่องคุณธรรม จรรยาบรรณในวิชาชีพทุกครั้งที่พบปะกับนักศึกษา

1.2 วัตถุประสงค์ลำดับ 2 คือให้นักศึกษาเป็นผู้มีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ มีมนุษยสัมพันธ์ และมีวิจรรย์ในการตัดสินใจเฉพาะหน้าอย่างสมเหตุสมผล วิทยาลัยเอกชนได้จัดกิจกรรมให้ตอบสนองวัตถุประสงค์ในรูปแบบของการจัดตั้งสโมสรนักศึกษา ฝ่ายกิจการนักศึกษา และชมรมต่าง ๆ โดยทางวิทยาลัยได้ให้การสนับสนุนเรื่องงบประมาณ และการให้คำปรึกษาเท่านั้น ส่วนการจัดดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ทุกชั้นตอนวิทยาลัยเอกชนเปิดโอกาสให้นักศึกษาดำเนินการเอง ซึ่งเป็นส่วนที่ให้นักศึกษามีคุณสมบัติตั้งวัตถุประสงค์ดังกล่าว

1.3 วัตถุประสงค์ลำดับที่ 3 คือสร้างบุคลิกภาพใหม่แก่นักศึกษา เพื่อจะปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้อย่างปกติสุข ในวัตถุประสงค์ข้อนี้วิทยาลัยจัดดำเนินกิจกรรมเพื่อให้ตอบสนองกับวัตถุประสงค์เหมือนข้อ 1.2 และยังมีกิจกรรมส่วนอื่นที่จัดนอกเหนือจากนี้คือ บางวิทยาลัยจัดสัมมนา อบรมการพัฒนาศักยภาพ เช่น โครงการพัฒนานักศึกษา (Student Development Program) ซึ่งเป็นโครงการเสริมสร้างบุคลิกภาพให้นักศึกษา เป็นโครงการเสริมสร้างบุคลิกภาพให้นักศึกษา โดยจะจัดเป็นหลักสูตรสั้น ๆ เช่น ฝึกการเป็นผู้นำการพูดในที่ชุมชน เทคนิคการประชุม นอกจากนี้บางวิทยาลัยจัดหลักสูตร Personality Clinic คือการแก้ไขบุคลิกส่วนตัวบุคคล โดยดูว่านักศึกษาค้นเจอข้อบกพร่องทางบุคลิกมาก แต่ไม่ใช่พิจารณา เช่น หน้าตาดีแต่พูดจาซ้ำไม่ชัดเจน ทางสถาบันจะให้นักศึกษามาเข้าโครงการ Personality Clinic หรือเข้ามาทำงานกับฝ่ายกิจการนักศึกษา เพื่อปรับปรุงแก้ไขบุคลิกภาพของนักศึกษาให้ดีขึ้น เพื่อให้นักศึกษาออกไปสู่สังคมภายนอกได้อย่างภาคภูมิใจ

นอกจากการที่วิทยาลัยเอกชนได้จัดกิจกรรมตอบสนองกับวัตถุประสงค์ดังกล่าวแล้วยังมีกิจกรรมอื่น ๆ ที่ทางวิทยาลัยจัดและตอบสนองกับวัตถุประสงค์ของสถาบัน เช่น การจัดกิจกรรมด้านกีฬา ก็สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อ 5 ข้อ 9 และข้อ 13 (ดูตารางวัตถุประสงค์หน้า 47)

2. การกิจด้านวิจัย พบว่าโดยภาพรวมแล้วถือว่าวิทยาลัยเอกชนทำวิจัยมากที่สุดคือ วิทยาลัยสถาบัน 38 เรื่อง รองลงมาอันดับ 2 คือวิจัยเพื่อการเรียนการสอน 19 เรื่อง และรองลงมา คือ วิจัยเพื่อสังคม 12 เรื่อง ซึ่งการทำวิจัยดังกล่าวถือว่าตอบสนองกับวัตถุประสงค์ด้านวิจัยของวิทยาลัยเอกชน (ดูตารางวัตถุประสงค์หน้า 57) การที่วิทยาลัยเอกชนดำเนินการทำวิจัยสถาบันมาก เพราะวิทยาลัยเอกชนยังเป็นวิทยาลัยใหม่จึงเน้นการทำวิจัยสถาบันเพื่อหาแนวทางมาพัฒนาปรับปรุงและพัฒนากิจการบริหารสถาบัน และส่วนหนึ่งจะมีผลทางอ้อมในการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยลำดับต่อมาคือ วิจัยเพื่อการเรียนการสอน

นอกจากนี้ผลทางอ้อมที่ได้จากการที่วิทยาลัยเอกชนทำวิจัย ไม่ว่าจะทำวิจัยประเภทใดก็ตามจะยังประโยชน์หลายประการ เช่น เสริมสร้างความรู้ใหม่ บริการสังคม ศึกษาปัญหาต่าง ๆ

อันเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ส่งเสริมบุคลากรของสถาบันให้ทำวิจัยในสาขาวิชาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า กิจกรรมด้านวิจัยตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ด้านวิจัยของวิทยาลัยเอกชนทุกข้อ (ดูตารางวัตถุประสงค์หน้า 57)

การที่ในปัจจุบันวิทยาลัยเอกชนทำวิจัยเพื่อการเรียนการสอนเพียง 19 เรื่องนั้น เพราะว่ากฎหมาย ฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2527) ออกตามความในพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษา เอกชน พ.ศ. 2522 ว่าด้วยเรื่อง คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ และวิธีการแต่งตั้ง ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (สำนักงานปลัดทบวง มหาวิทยาลัย 2530 : 88-92) ระบุไว้ว่า

การพิจารณาแต่งตั้งผู้ช่วยศาสตราจารย์ ไม่ต้องมีผลงานวิจัย แต่ต้องมีงานแต่ง เรียบเรียง แปลหนังสือ หรือบทความทางวิชาการซึ่งมีคุณภาพดี ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่มาแล้ว ส่วนการพิจารณาแต่งตั้งรองศาสตราจารย์ ศาสตราจารย์จะต้องทำวิจัย ดังนั้นแนวโน้มในอีก 15 ปี ข้างหน้าโดยเฉพาะใน 3-4 ปีข้างหน้า ถ้าอาจารย์ของวิทยาลัยเอกชนขอตำแหน่งทางวิชาการ ระดับรองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ แนวโน้มงานวิจัยเพื่อการเรียนการสอนจะเพิ่มมากขึ้น

3. การกิจด้านบริการแก่สังคม พบว่า วิทยาลัยเอกชนดำเนินการจัดกิจกรรมด้าน บริการวิชาการแก่สังคมในรูปแบบ และสาขาวิชาที่แตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับนโยบาย วัตถุประสงค์ ความพร้อม และทรัพยากรของสถาบัน ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชนได้ให้ความเห็นว่า กิจกรรมทางด้านบริการวิชาการที่วิทยาลัยเอกชนจัดนั้นจะตอบสนองวัตถุประสงค์ของวิทยาลัย (ดูตารางวัตถุประสงค์หน้า 66) เพราะถ้าวิทยาลัยมีความพร้อมด้านใด มีนโยบายและวัตถุประสงค์อย่างใดก็จะจัดทำโครงการบริการวิชาการแก่สังคมในด้านนั้น และกิจกรรมที่จัดจะตอบสนองความต้องการของบุคคลทั่วไปที่อยู่ในท้องถิ่น และชุมชนที่สถาบันตั้งอยู่ (ดูตารางหน้า 72)

นอกจากนี้ จากผลวิจัยเรื่องผลกระทบต่อสถาบัน และสังคมของการจัดบริการ วิชาการแก่สังคม (ดูหน้า 73) พบว่า ผลกระทบต่อสถาบัน และสังคมในทางที่ดีนั้น ตอบสนองวัตถุประสงค์ด้านบริการวิชาการแก่สังคม

4. การกิจด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม พบว่า วิทยาลัยเอกชนดำเนินการจัดกิจกรรม ด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ในประเภทและรูปแบบต่าง ๆ กัน ซึ่งเมื่อวิเคราะห์ถึงผลการวิจัย เรื่องผลกระทบต่อสถาบัน และสังคมในการจัดกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมนั้น (ดูหน้า 82) ปรากฏว่าตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ของสถาบัน (ดูวัตถุประสงค์หน้า 75)

สรุป การจัดกิจกรรมในภารกิจทั้ง 4 ด้าน คือ ภารกิจด้านผลิตบัณฑิตด้านกิจกรรม เสริมการผลิตบัณฑิต ภารกิจด้านวิจัย ภารกิจด้านบริการวิชาการแก่สังคม และด้านทำนุบำรุงศิลป วัฒนธรรมของแต่ละวิทยาลัยจะจัดกิจกรรมในด้านต่าง ๆ แตกต่างกันไปแล้วแต่ความพร้อม นโยบาย และทรัพยากรของสถาบัน ซึ่งทุกวิทยาลัยพยายามที่จะจัดกิจกรรมให้ตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ที่ วิทยาลัยตั้งไว้

ส่วนที่ 2 แนวโน้มภารกิจของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนอีก 15 ปีข้างหน้า

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่ง เกี่ยวกับแนวโน้มภารกิจด้านผลิตบัณฑิต วิจัย บริการวิชาการแก่สังคม และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของวิทยาลัยเอกชนในรูปแบบการดำเนินการจัดกิจกรรมต่าง ๆ นั้น พบว่า วิทยาลัยเอกชน จะมีแนวโน้มในการดำเนินการจัดกิจกรรมในภารกิจทั้ง 4 ด้าน 2 แบบคือ

1. ดำเนินการจัดกิจกรรมในรูปแบบเดิม เหมือนในปัจจุบันที่จัดดำเนินการอยู่ แต่จัดดำเนินการทำให้มากขึ้น และมีคุณภาพขึ้น
2. ดำเนินการจัดกิจกรรมในรูปแบบใหม่

ภารกิจด้านผลิตบัณฑิต

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารทั้ง 15 แห่ง พบว่า ในปัจจุบันวิทยาลัยเอกชนได้ดำเนินการจัดกิจกรรม โดยเน้นกิจกรรมประเภทกิจกรรมด้านวิชาการในรูปแบบการฝึกงานภายใน และภายนอกสถาบัน เพื่อเสริมทักษะด้านการปฏิบัติ ส่วนแนวโน้มในอนาคตอีก 15 ปีข้างหน้า วิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่ง ยังคงมุ่งเน้นการดำเนินการจัดกิจกรรมประเภทกิจกรรมด้านวิชาการ รูปแบบการฝึกงานภายในและภายนอกสถาบัน

วิทยาลัยเอกชนที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ ปัจจุบันเน้นกิจกรรมประเภทกิจกรรมด้านวิชาการ รูปแบบแนะแนวการเรียน ส่วนแนวโน้มในอนาคตอีก 15 ปี วิทยาลัยเอกชนที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ จะดำเนินการจัดกิจกรรมประเภทเสริมสร้างความรู้ความรับผิดชอบต่อสังคมรูปแบบการออกค่าย

วิทยาลัยเอกชนที่ตั้งอยู่ต่างจังหวัด ปัจจุบันเน้นกิจกรรมประเภทกิจกรรมด้านวิชาการ รูปแบบการฝึกงานภายใน และภายนอกสถาบัน ส่วนแนวโน้มในอนาคตอีก 15 ปีข้างหน้า วิทยาลัยเอกชนที่ตั้งอยู่ต่างจังหวัดยังคงมุ่งเน้นกิจกรรมประเภทกิจกรรมด้านวิชาการ รูปแบบการฝึกงานภายในและภายนอกสถาบัน

วิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอนหลายสาขาวิชา ปัจจุบันเน้นกิจกรรมประเภทกิจกรรมด้านวิชาการ รูปแบบหลากหลาย คือ รูปแบบการจัดตั้งชมรมทางวิชาการต่าง ๆ เสริมทักษะการทำงานร่วมกัน ฝึกงานภายนอก ฝึกทักษะด้านการเกษตร ฝึกงานภายใน และแนะแนวการเรียน ส่วนแนวโน้มในอนาคตอีก 15 ปีข้างหน้า วิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอนหลายสาขาวิชาจะเปลี่ยนแปลงรูปแบบการดำเนินงานกิจกรรมเน้นกิจกรรมด้านเสริมสร้างความรู้ความรับผิดชอบต่อสังคม รูปแบบการออกค่ายอาสาพัฒนาชนบท และสัมผัสกับเด็กยากจน

วิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา ปัจจุบันเน้นกิจกรรมประเภทกิจกรรมด้านวิชาการ รูปแบบการฝึกงานภายนอก และกิจกรรมประเภทเสริมสร้างความรู้ความรับผิดชอบต่อสังคมรูปแบบการออกค่ายพัฒนาชนบท ซึ่งจะต่างจากที่อื่น ๆ คือ เน้นทาง

ด้านจริยธรรม (นามธรรม) ส่วนแนวโน้มในอนาคตอีก 15 ปีข้างหน้าวิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะ สาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา ยังคงมุ่งเน้นในกิจกรรมประเภทกิจกรรมด้านวิชาการ รูปแบบการฝึกงานภายนอกสถาบัน และกิจกรรมประเภทเสริมสร้างความรับผิดชอบต่อสังคม รูปแบบการออกค่าย เหตุที่เน้นรูปแบบเดิมนั้นเพราะในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในรูปแบบของ ศาสนามีการเปลี่ยนแปลงยาก

วิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ ปัจจุบันเน้นกิจกรรมประเภท กิจกรรมด้านวิชาการ รูปแบบการฝึกงานภายนอก จัดบอร์ตวิชาการ แนะนำการเรียน และ ทัศนศึกษาตุงาน ส่วนแนวโน้มในอนาคตอีก 15 ปีข้างหน้า วิทยาลัยที่เปิดสอนสาขาพยาบาลศาสตร์ จะเปลี่ยนรูปแบบหลากหลายขึ้น โดยจะดำเนินกิจกรรมประเภทกิจกรรมด้านพัฒนาคนอาจารย์ รูปแบบ การศึกษาต่อในระดับสูง ประเภทกิจกรรมด้านวิชาการ รูปแบบจัดบอร์ตวิชาการ แนะนำการเรียน การเรียนและแนะนำการสร้างงาน และกิจกรรมประเภทกิจกรรมด้านพลาณามัย รูปแบบกีฬา ภายใน และกีฬาภายนอกสถาบัน

วิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาสังคมศาสตร์ ปัจจุบันเน้นกิจกรรม 2 ประเภท คือ กิจกรรมด้านพัฒนาคนอาจารย์ รูปแบบการศึกษาต่อ และกิจกรรมประเภทวิชาการ รูปแบบการ ฝึกงานภายในสถาบัน ส่วนแนวโน้มในอนาคตอีก 15 ปีข้างหน้า วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขา วิชาสังคมศาสตร์ ยังคงเน้นการทำกิจกรรมเสริมการผลิตบัณฑิตในรูปแบบเดิม แต่จะขยายให้มั่นคง ขึ้นและจัดทำกิจกรรมมากขึ้น

วิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ ปัจจุบันเน้นกิจกรรมประเภท วิชาการ รูปแบบการฝึกทักษะทางเกษตร ส่วนแนวโน้มในอนาคตอีก 15 ปี ไม่ได้กำหนดไว้

ส่วนในเรื่องการพัฒนาคนอาจารย์ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการผลิตบัณฑิตให้มีความเป็นเลิศ ทางวิชาการ และมีคุณภาพได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของสังคมนั้น แนวโน้มในอนาคตอีก 15 ปี ข้างหน้า วิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่ง มีแนวโน้มจะจัดกิจกรรมพัฒนาคนอาจารย์ในรูปแบบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. พัฒนาคนอาจารย์และเจ้าหน้าที่ ในสถาบัน โดยจะจัดให้ทุนการศึกษาต่อจนถึงระดับปริญญาเอก

2. ส่งอาจารย์ และเจ้าหน้าที่ไปอบรมสัมมนาเฉพาะสาขาวิชาอย่างต่อเนื่อง

3. ตุงานต่างประเทศ

4. เตรียมนักศึกษาในปัจจุบันที่เรียนดีเคยลงไปเรียนต่อปริญญาโท ปริญญาเอกแล้วกลับมาเป็นอาจารย์ในสถาบัน

5. สนับสนุนให้อาจารย์ทำวิจัย และเขียนตำราทางวิชาการเพิ่มขึ้น

6. จัดโครงการแลกเปลี่ยนอาจารย์กับต่างประเทศ

ภารกิจด้านวิจัย

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่ง พบว่า ปัจจุบันมีวิทยาลัย 8 แห่ง ที่ดำเนินการทำวิจัย ในปัจจุบันเน้นการทำวิจัยสถาบันสาขาของงานวิจัยหลากหลายออกไปหลายสาขาวิชา คือ สาขาเกษตรศาสตร์ มนุษยศาสตร์ แพทยศาสตร์ พยาบาล ส่วนแนวโน้มในอีก 15 ปีข้างหน้า มีแนวโน้มจะดำเนินการทำกิจกรรมวิจัยประเภทวิจัยธุรกิจบริการ ส่วนสาขาวิชาวิทยาลัยเอกชนจะทำสาขาวิชาพยาบาล และวิทยาศาสตร์สุขภาพ

วิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ ปัจจุบันเน้นการทำวิจัยประเภทวิจัยสถาบันสาขาแพทยศาสตร์ พยาบาล และวิศวกรรมศาสตร์ ส่วนแนวโน้มในอีก 15 ปีข้างหน้ามีแนวโน้มจะดำเนินการทำวิจัยประเภทธุรกิจบริการ และวิจัยเพื่อการเรียนการสอน สาขาวิชาพยาบาล และวิทยาศาสตร์เพื่อสุขภาพ

วิทยาลัยที่ตั้งอยู่ต่างจังหวัด ปัจจุบันเน้นการทำวิจัยประเภทวิจัยสถาบัน สาขาเกษตรศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ ส่วนแนวโน้มในอีก 15 ปีข้างหน้ามีแนวโน้มจะดำเนินการทำวิจัยประเภทเพื่อสังคม สาขาเกษตรศาสตร์ และสาขาลังคมศาสตร์

วิทยาลัยที่เปิดสอนหลายสาขาวิชา ปัจจุบันเน้นการทำวิจัยประเภทวิจัยสถาบันสาขาเกษตรศาสตร์ และสาขาวิศวกรรมศาสตร์ ส่วนแนวโน้มในอีก 15 ปีข้างหน้ามีแนวโน้มจะดำเนินการทำวิจัยประเภทเพื่อสังคมและประเภทธุรกิจบริการ สาขาเกษตรศาสตร์ สาขาสังคมศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา ปัจจุบันเน้นการทำวิจัยประเภทวิจัยสถาบัน ส่วนแนวโน้มในอีก 15 ปีข้างหน้ามีแนวโน้มจะดำเนินการทำวิจัยประเภทวิจัยสถาบัน และประเภทวิจัยเพื่อการเรียนการสอน สาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาแพทยศาสตร์ พยาบาล ปัจจุบันเน้นการทำวิจัยสถาบัน และวิจัยประเภทวิจัยเพื่อการเรียนการสอน ส่วนแนวโน้มอีก 15 ปีข้างหน้าจะมีแนวโน้มดำเนินการทำวิจัยประเภทวิจัยสถาบัน และวิจัยเพื่อการเรียนการสอน สาขาวิชาพยาบาล และวิทยาศาสตร์เพื่อสุขภาพ

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ ปัจจุบันยังไม่ได้ดำเนินการทำวิจัย เพราะเป็นสถาบันใหม่ ส่วนแนวโน้มในอนาคตอีก 15 ปีข้างหน้า จะดำเนินการวิจัยประเภทวิจัยสถาบัน และธุรกิจบริการทางการเกษตร สาขาเกษตรศาสตร์

ภารกิจด้านบริการวิชาการแก่สังคม

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่ง พบว่า ปัจจุบันวิทยาลัยเอกชนได้

ดำเนินการทำกิจกรรมด้านบริการวิชาการแก่สังคม โดยเน้นรูปแบบการอบรม สาขาลังคมศาสตร์
แนวใหม่อีก 15 ปีข้างหน้าจะดำเนินการในรูปแบบ หลักสูตรระยะสั้น และการอบรม สาขาลังคม
ศาสตร์ และสาขาพยาบาล

วิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ ปัจจุบันได้ดำเนินการทำกิจกรรมด้านบริการวิชาการแก่
สังคมโดยเน้นรูปแบบบริการตรวจสุขภาพ สาขาพยาบาล ส่วนแนวใหม่ในอนาคตอีก 15 ปีข้างหน้า
จะดำเนินการในรูปแบบหลักสูตรระยะสั้น สาขาพยาบาล

วิทยาลัยที่ตั้งอยู่ต่างจังหวัด ปัจจุบันได้ดำเนินการทำกิจกรรมด้านบริการวิชาการแก่สังคม
โดยเน้นรูปแบบการอบรม สาขานิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ส่วนแนวใหม่อีก 15
ปีข้างหน้าจะดำเนินการในรูปแบบการอบรม สาขาวิชาสังคมศาสตร์ และสาขาวิชาเกษตรศาสตร์

วิทยาลัยที่เปิดสอนหลายสาขาวิชา ปัจจุบันได้ดำเนินการทำกิจกรรมด้านบริการวิชาการ
แก่สังคมโดยเน้นรูปแบบการอบรม สาขาลังคมศาสตร์ และสาขานิติศาสตร์ แนวใหม่อีก 15 ปี
ข้างหน้าจะดำเนินการในรูปแบบหลักสูตรระยะสั้น และรูปแบบการอบรม สาขาวิชาสังคมศาสตร์
และสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา ปัจจุบันได้ดำเนิน
การทำกิจกรรมด้านบริการวิชาการแก่สังคม โดยเน้นรูปแบบหลักสูตรระยะสั้น และการอบรม
สาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา ส่วนแนวใหม่อีก 15 ปีข้างหน้า จะดำเนินการใน
รูปแบบเดิม สาขาเดิม แต่จะจัดทำให้มากขึ้นและมีคุณภาพขึ้น

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาแพทยศาสตร์ พยาบาล ปัจจุบันได้ดำเนินการทำ
กิจกรรมด้านบริการวิชาการโดยเน้นรูปแบบบริการตรวจสุขภาพ สาขาพยาบาล ส่วนแนวใหม่ใน
อนาคตอีก 15 ปีข้างหน้า จะดำเนินการในรูปแบบหลักสูตรระยะสั้น และรูปแบบออกปฏิบัติงานใน
ท้องถิ่น ชุมชน สาขาพยาบาล

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาสังคมศาสตร์ ปัจจุบันได้ดำเนินการทำกิจกรรมด้าน
บริการวิชาการแก่สังคมโดยเน้นรูปแบบหลากหลาย คือ รูปแบบการอบรม รูปแบบจัดนิทรรศการ
รูปแบบการสัมมนา รูปแบบเผยแพร่และแจกเอกสาร ตำรา และรูปแบบการบรรยาย สาขาสังคม
ศาสตร์ ส่วนแนวใหม่ในอนาคตอีก 15 ปีข้างหน้าจะดำเนินการในรูปแบบหลักสูตรระยะสั้น และ
รูปแบบการอบรมสัมมนา สาขาสังคมศาสตร์

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ ปัจจุบันได้ดำเนินการทำกิจกรรมด้าน
บริการวิชาการแก่สังคม โดยเน้นรูปแบบการอบรม สาขาเกษตรศาสตร์ ส่วนแนวใหม่ในอนาคต
อีก 15 ปีข้างหน้าจะดำเนินการในรูปแบบเดิม สาขาเดิม แต่จัดทำเป็นโครงการต่อเนื่องระยะยาว

ภารกิจด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่ง พบว่า ในปัจจุบันวิทยาลัยเอกชน

ทั้ง 15 แห่งดำเนินกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยจะเน้นกิจกรรมประเภทการส่งเสริม อนุรักษ์ พัฒนา ศิลปวัฒนธรรม และศาสนา รูปแบบการจัดประกวดและการแข่งขัน รูปแบบการจัด งานประเพณี และการสอน ส่วนแนวโน้มอีก 15 ปีข้างหน้าจะดำเนินการในประเภทส่งเสริม อนุรักษ์ พัฒนา ศิลปวัฒนธรรม และศาสนา ในรูปแบบการสอน และรูปแบบจัดการแสดง

วิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ ดำเนินกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ในปัจจุบัน โดยเน้นประเภทการสอน อบรม และประเภทส่งเสริม อนุรักษ์ พัฒนา ศิลปวัฒนธรรม และศาสนา รูปแบบการสอน และจัดการแสดง ส่วนแนวโน้มในอีก 15 ปีข้างหน้าจะดำเนินกิจกรรมด้านทำนุ บำรุงศิลปวัฒนธรรมในประเภทส่งเสริม อนุรักษ์ พัฒนา ศิลปวัฒนธรรมและศาสนา รูปแบบการสอน และจัดการแสดง

วิทยาลัยที่ตั้งอยู่ต่างจังหวัด ดำเนินกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ในปัจจุบัน โดยเน้นประเภทส่งเสริม อนุรักษ์ พัฒนา ศิลปวัฒนธรรม และศาสนา ในรูปแบบการสอน จัดการ ประกวดและจัดการแข่งขัน ส่วนแนวโน้มอีก 15 ปีข้างหน้า มีแนวโน้มจะดำเนินการประเภท ส่งเสริม อนุรักษ์ พัฒนา ศิลปวัฒนธรรม และศาสนาเหมือนเดิม แต่รูปแบบจะหลากหลายขึ้น คือ รูปแบบการสอน รูปแบบการจัดงานประเพณี รูปแบบจัดการประกวด จัดการแข่งขัน และรูปแบบ วางโครงการศึกษาวิจัย

วิทยาลัยที่เปิดสอนหลายสาขาวิชา ปัจจุบันดำเนินกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยเน้นประเภทการสอน อบรม และประเภทส่งเสริม อนุรักษ์ พัฒนา ศิลปวัฒนธรรม และศาสนา รูปแบบการสอน รูปแบบจัดงานประเพณี และรูปแบบจัดการประกวด ส่วนแนวโน้มอีก 15 ปี ข้างหน้ามีแนวโน้มจะดำเนินกิจกรรมประเภทส่งเสริม อนุรักษ์ พัฒนา ศิลปวัฒนธรรม และศาสนา และประเภทการวิจัยการศึกษา รวบรวมข้อมูล รูปแบบจัดงานประเพณี และรูปแบบการสอน

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสนา เทววิทยา ปัจจุบันดำเนิน กิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยเน้นประเภทสอน อบรม รูปแบบการสอน และการอบรม ส่วนแนวโน้มในอีก 15 ปีข้างหน้าจะจัดในรูปแบบเดิม

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาแพทยศาสตร์และพยาบาล ปัจจุบันดำเนินกิจกรรม ด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยเน้นประเภทส่งเสริม อนุรักษ์ พัฒนา ศิลปวัฒนธรรม และศาสนา รูปแบบจัดการแสดง ส่วนแนวโน้มอีก 15 ปีข้างหน้าจะจัดดำเนินการในประเภทการสอน อบรม รูปแบบสอน และอบรม และรูปแบบจัดการแสดง

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาสังคมศาสตร์ ปัจจุบันดำเนินกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลป วัฒนธรรม โดยเน้นประเภทส่งเสริม อนุรักษ์ พัฒนา ศิลปวัฒนธรรมและศาสนา รูปแบบจัดงาน ประเพณี จัดการประกวด จัดการแสดง ส่วนแนวโน้มในอนาคตอีก 15 ปีข้างหน้า ยังคงจัด ประเภทเดิมและรูปแบบเดิม

วิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ ปัจจุบันเน้นจัดกิจกรรมด้านทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรมประเภทสอน อบรม ประเภทส่งเสริม อนุรักษ์ พัฒนา ศิลปวัฒนธรรมและศาสนา และ

ประเภทจัดการประกวดแข่งขัน รูปแบบหลากหลาย คือ รูปแบบการสอน รูปแบบจัดการประกวด รูปแบบจัดการแข่งขัน รูปแบบจัดนิทรรศการ และรูปแบบจัดการแสดง ส่วนแนวโน้มอีก 15 ปีข้างหน้าจะดำเนินการประเภทการวิจัยศึกษาและรวบรวมข้อมูล รูปแบบวางโครงการศึกษาวิจัย

นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่ง พบว่า ตลอดเวลาที่ผ่านมามาจนถึงปัจจุบัน วิทยาลัยเอกชนทั้ง 15 แห่ง ได้ดำเนินการกิจโดยเน้นภารกิจด้านการเรียนการสอน และผลิตบัณฑิตเป็นสำคัญ โดยให้เหตุผลประกอบว่า เพราะทางสถาบันต้องการผลิตบัณฑิตออกมาให้ได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของหน่วยงานที่รับบัณฑิตเข้าทำงาน และเป็นที่ยอมรับของสถาบันการศึกษาอื่น ๆ เมื่อภารกิจด้านการเรียนการสอน และผลิตบัณฑิต เป็นที่ยอมรับของสังคมแล้ววิทยาลัยเอกชนจึงจะดำเนินการในภารกิจอีก 3 ด้าน

ส่วนแนวโน้มในอีก 15 ปีข้างหน้า ถ้าวิทยาลัยเอกชนมีทรัพยากรพร้อมก็ยังคงเน้นภารกิจในด้านการเรียนการสอน และผลิตบัณฑิต ส่วนภารกิจที่จะดำเนินการต่อมา คือ ด้านวิจัย บริการวิชาการแก่สังคม และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ซึ่งในการดำเนินกิจกรรมจะเน้นด้านใดตามลำดับต่อมาขึ้นอยู่กับนโยบาย และความพร้อมของแต่ละสถาบัน